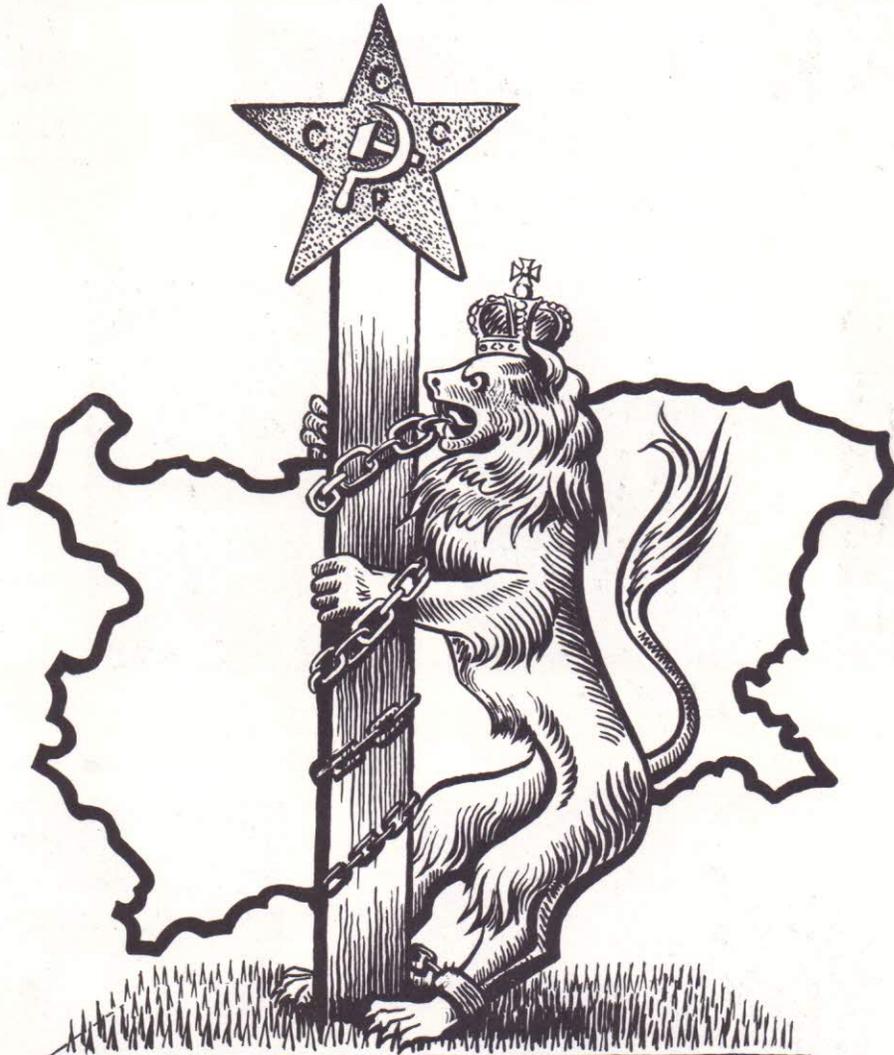

БОРБА®

9 СЕПТЕМРИИ 1944

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

SEPTEMBER 1975

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

РЕГЕНТИ НА БЪЛГАРИЯ

Генералъ Никола Миховъ
Убитъ на 2 II 1944

Князь Кирилъ Преславски
Убитъ на 2 II 1944

Проф. Богданъ Филовъ
Убитъ на 2 II 1944

МИНИСТРИ-ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА БЪЛГАРИЯ

Никола Мушановъ
Умрял въ затвора
27 V 1951

Добри Божиловъ
Убитъ на 2 II 1944

Коста Муравиевъ
Умрял отъ затвора.
18 V 1965

Димитър Гичевъ
починалъ следъ затворитъ си
на 15 VIII 1958

ГРУПА ЛЕГИОНЕРИ ОТЪ СОФИЯ, СЪ ВЪРЗАНИ ОТЗАДЪ РЪЦЕ
ОХРАНЯВАНИ ОТЪ МИЛИЦИОНЕРИ-ПАРТИЗАНИ
ОТИВАТЪ НА РАЗСТРЕЛЪ НА 19 IX 1944
СЪ ГОРДО ВДИГНАТИ ГЛАВИ И СЪ УСМИВКА НА УСТА
ЗАЩОТО ЗНАЕХА, ЧЕ УМИРАТЪ ЗА БЪЛГАРИЯ.

Българскитѣ Регенти, Министри и Народни представители
съ спокойствие и гордостъ слушатъ смъртната си присяда

Българю, за тебе те умрѣха,
една бѣ ти достойна зарадъ тѣхъ,
и тѣ за тебъ достойни, майко, бѣха!
И твое то име само катъ мълвѣха,
умираха безъ страхъ.

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station, New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основателъ: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 24, брой 2.

Книжка седемдесетъ и втора.

Септември 1975.

ОТЪ ЯЛТА ДО ХЕЛЗИНКИ.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Когато и тази година, на Панахидитъ устроени отъ Българския Националенъ Фронтъ въ всички страни на Свободния Свѣтъ по случай тридесетъ и една години отъ злокобната дата 9 Септември 1944 година, падането на България подъ комунистическо робство, ние чествуваме паметта на загиналитъ герои и жертвитъ на червения тероръ, ние не може да не си спомнимъ отново по какъвъ циниченъ начинъ, съ подхвърляне на бележки между Чърчилъ и Сталинъ отъ едина до другия край на заседателната маса, бѣ решена садебата на нашия народъ въ Ялта.

Презъ време на тридесеттѣ години, отъ края на Втората Свѣтвна война до днесъ, съ особено внимание ние наблюдаваме разволя на международнитъ политически събития и съ нескривана надежда, че йѣщата могатъ да се развиватъ така, че да се открие възможностъ за поставяне и разрешение въпроса за освобождението на поробенитъ отъ комунизма народи.

За нещастие, нашитъ надежди не се оправдаха!

Вмѣсто, въ периода на следвоеннитъ години, Съединенитъ Щати да заематъ едни по-благоприятни позиции, отъ които би могло да се повдигне въпроса за освобождението на поробенитъ народи и отъ които позиции, отъ друга страна, би било възможно да се осигури елиминирането на заплахата за Свободния Свѣтъ отъ растящата опасностъ на комунистическитъ агресори - стана обратното.

Благодарение на водената отъ Съединенитъ Щати неудачна политика и поради помощитъ, които бѣха давани, Съветскитъ Съюзъ успѣ да завладѣе нови страни и народи. Той значително стабилизира режима си, увеличи въоръженията си и започна да играе главна роля на международната политическа сцена, като Съединенитъ Щати се намѣриха въ положението на губещия играта конкурентъ. Вмѣсто, обаче, да настѣпи опомняне и да се корегира политиката, която доведе Съединенитъ Щати до това положение, и вмѣсто да се взематъ мѣрки да се възстанови изгубения престижъ и отново Америка да вземе положението на неуспоримъ лидеръ на Свободния Свѣтъ, трѣгна се по пътя на компромиситъ и отъ Ялта, гдето Запада имаше думата, се стигна до Хелзинки, гдето Съветскитъ Съюзъ диктуваше.

Ние знаем, че никой няма да ни подари свободата, а ние ще трябва сами да я извоюваме и поради това, следъ решенията въ Ялта, ние не загубихме надежда и вѣра, а отпочнахме борбата за свобода, която продължава неугасващо и до днешенъ денъ.

Хелзинки е за насъ втора Ялта! Борбата, обаче, ще продължи, независимо отъ факта че нашия народ е препродаденъ отъ наивни наши приятели и този път! За Съединенитѣ Шати и за другитѣ Свободни страни въпроса е още по-важенъ. Тѣхнитѣ правителства трѣбва много сериозно да се замислятъ, какви могатъ да бѣдатъ последицитѣ отъ подписаното споразумение въ Хелзинки, така като тѣ могатъ да се окажатъ фатални за тѣхъ. Никога до сега, никѣде, комуниститѣ не сѣ изявили готовностъ да промѣнятъ системата си или да се откажатъ отъ тѣхната агресивна политика, целяща завладяването и комунизирането на цѣлия свѣтъ. Може би нѣкога, нѣкъде ватре между членоветѣ на комунистическия блокъ да се явяватъ търкания, спорове и различия, но тѣ не сѣ на базата на принципи и международна политика. Комуниститѣ си оставатъ всѣкога вѣрни на тѣхната доктрина и тѣ ще бѣдатъ сигурно единни срещу Съединенитѣ Шати и срещу Свободния свѣтъ и срещу всички, които не сѣ комунисти, когато дойде решителния часъ.

Решителниятъ моментъ, денътъ, когато ще трѣбва да се реши съдбата на свѣта, не може да бѣде избѣгнатъ - може да бѣде отложенъ, защото е невъзможно да се направи споразумение и да се гарантира съжителство между свободата и тиранията. Онѣзи, които си правятъ илюзии, че това е възможно, единъ денъ ще платятъ много скъпо за наивността си!

Нѣма земѣстителъ на свободата! Или си свободенъ - или си робъ!

Ние дълбоко вѣрваме, че въ Съединенитѣ Шати, а също и въ другитѣ свободни страни има милиони хора, които като насъ виждатъ опасността и сѣ готови да се отзоватъ и помогнатъ. Ние вѣрваме, че както въ Съединенитѣ Шати, така и въ другитѣ свободни страни има достойни лидери съ влияние и възможности, които съзнаватъ опасността, познавайки комунизма, не си правятъ илюзии и могатъ да изиграятъ спасителната роля.

Въ тѣзи съдбоносни моменти, ние гражданитѣ на странитѣ въ Свободния свѣтъ, дошли отъ задъ Желѣзната завеса, които само въ Съединенитѣ Шати сме милиони, имаме задължението да се намѣсимъ и да помогнемъ. Ние не може да бѣдемъ повече само свидетели и наблюдатели. Ние трѣбва да влеземъ вече активно въ политическия животъ на странитѣ, чиитѣ пълноправни граждани сме вече, да подпомогнемъ срѣдитѣ и лицата, които желаятъ и могатъ да наложатъ промѣна на днешната нестабилна политика.

За доброто на Съединенитѣ Шати и на цѣлия Свободенъ свѣтъ и въ подкрепа каузата за освобождението на поробенитѣ отъ комунизма народи, ние ще трѣбва презъ изборитѣ въ 1976 година, съ нашитѣ милиони гласове да допринесемъ, щото въ Конгреса на Съединенитѣ Шати да се избератъ такива лица, които да прокаратъ изоставяне на политиката на "Детантъ" съ комуниститѣ и да взематъ мѣрки, щото тази страна да се издигне отново до положението на свѣтовенъ водачъ, който да бѣде въ състояние да гарантира свобода на всички народи.

Перспективи за една промѣна на политиката на "Детантъ" съ комуниститѣ съществуватъ и тѣ на първо мѣсто се базиратъ на интереса и готовността на милионитѣ граждани на Съединенитѣ Шати отъ всички националности. Тѣ също като насъ, по-новитѣ емигранти, не сѣ възхитени отъ сервилната политика спрѣмо странитѣ отъ комунистическия лагеръ и критично посрѣщнаха споразуменията въ Хелзинки. Тѣзи американски граждани, също като насъ, намиратъ, че е крайно време щото и ние, по-новитѣ политически емигранти, да пратимъ най-после и ние наши прадставители въ Парламента на Съединенитѣ Шати, които активно да прокаратъ политиката, поддржана отъ насъ.

БЪЛГАРСКИТЪ ЕМИГРАНТИ ПРЕДУПРЕЖДАВАТЪ!

Кръстьо Стаменовъ
Вашигтонъ, Съединенитъ Щати

Ала сжмъ думать и думамъ
Блажъ му, който умѣ,
За честь и воля да мжсти —
Доброму добро да прави,
Лошия съ жожа по глава. —

Днешнитъ представители на бившитъ съюзници отъ втората Свѣтвна война си подадоха пакъ рака — астронавитъ въ простора, а следъ това политичитъ на събора въ Хелзинки, за да презавърятъ престъплението отъ Ялта. Народитъ, ръководени отъ тѣхъ, издигнаха напразенъ гласъ на протестъ. Изразителтъ на човѣшката съвестъ Солженицинъ, наредъ съ стотици емигрантски водачи отправиха предупреждение къмъ политичитъ на Западнитъ страни, а представители на масови движения, като Джордж Мини, отъ Професионалнитъ Съюзи на Съединенитъ Щати и осъзнати сенатори и народни представители нарекоха Хелзингското споразумение "Срамно предателство"!

На емиграционната борба, така както тя е водена до сега, бѣ нанесенъ ударъ отъ две страни: както отъ нашитъ неприятели, окървавенитъ комунисти, така и отъ тѣзи, които се представяха за наши доброжелатели — Западнитъ политици. Изявленията въ демократичния свѣтъ за свобода, самоопредѣление и правото на народитъ сами да направляватъ своята съдба, следъ Хелзингското споразумение, става ясно, че сж били само залъгалки и успокоителни думи за наивни идеалисти и непримирими борци противъ комунизъма.

Емиграцията трѣбва да потърси нови пътища за борба. Изборътъ не ще бжде труденъ: той се налага отъ нечовѣшката жестокостъ на противника и престъпната разплутостъ на така нареченитъ защитници на свободата. Времето на "Преклонената главичка, остра сабя не сече" си отиде заедно съ турското робство. Края на времето на довѣрие и надежда въ тѣзи, които ни "освободиха" въ Ялта, дойде заедно съ Хелзингското споразумение.

При спокойната дрѣмка на великитъ "демокрации", комуниститъ унищожаватъ всѣки и всичко, което пречи или не е въ съгласие съ тѣхнитъ партийни планове или лични интереси. Развитието на модерната техника съ всичкитъ възможности за всестраненъ контролъ и наблюдение правятъ днешното робство въ Родината ни още по-страшно. Тамъ човѣшки животъ, достоинство, права, сж понятия само за класова пропаганда, безъ никакво реално съдържание. Умразата и злобата сж ръководни чувства, а конституция и закони — средства за оправдаване на престъпленията на комунистическата държавна власть, до която тѣ се докопаха чрезъ още по-страшни престъпления и национално предателство.

Кой дава право на Софискитъ узурпатори днесъ, въ ХХ вѣкъ, да отниматъ свободата на индивида: свободата на мисълта, движението, творчеството? Съ какво право тѣ раздѣлятъ невръстни деца отъ тѣхнитъ емигрирали родители? Съ какво право пращатъ по затвори и концентрационни лагери стари и болни бащи и майки на "вътрешни народни врагове" или емигранти или ги интерниратъ по затѣнтени села? Съ какво право пълнятъ Бѣлене, Куцианъ, Ловечъ, Добруджа съ невинни човѣшки същества? Всѣкому е ясно, че днесъ въ България човѣшкото право е замѣнено съ правото на силата, и то сила безъ мораль. Ето съ каквъ противникъ ние ще трѣбва да се боримъ занапредъ!

До сега, българската политическа емиграция съ очудваще въздържание, не реагираше прекомернo силно срещу непрекъсващия комунистически тероръ. Пожарътъ въ Българската комунистическа легация въ Виена, експлозията въ Парижката легация и бомбитъ въ Съветското посолство въ Камбера хвърлени отъ храбри момчета-българчета оставатъ единични случаи на лично отмъщение. Нито единъ представител на терористическата комунистическа власть въ чужбина не е билъ убитъ, отвлеченъ или изчезналъ!

Докато нашите бащи и майки, нашите близки, целия български народъ страда ето вече 31 години, докато Отечествоно-Фронтвците избиха следъ 9 Септември 1944 година надъ 100,000 български патриоти, дори на разглезените отрочета на комунистическия дипломатически величия въ чужбина един косъмъ не е падналъ отъ главата! Нито един взривъ не е избухналъ при подкарването на тяхните "чайки" и "зисове". Нито една дипломатка или пролетарска шпионка-доносничка още не е загубила красотата си подъ ударите на юмука на народния гневъ!

Агентите на Държавна Сигурностъ и комунистическия Централенъ Комитетъ трѣбва да се замислятъ върху тези факти! Защото дори и най-християнския моралъ на политическия емигрантима граници, а веднѣжъ отхвърленъ той, комунистите ще изпитатъ прилаганите отъ тяхъ нечовѣшки инквизиции върху собствените си глави.

Съ същото право, съ което узурпаторите на държавната властъ въ България тероризиратъ и угнетяватъ нашия народъ, и емиграцията може да наказва представителите на тази незаконна властъ. Никакъ не е трудно да се намѣрятъ подходящи обекти за една отмъстителна акция. Навредъ изъ Западните страни сѣ изникнали български ресторанти и кръчми, които, всѣки знае, сѣ клонове на Държавна Сигурностъ. Емигрантския гневъ може лесно да се излѣе върху шпионски гнѣзда, за да бѣдатъ тѣ унищожени веднѣжъ за винаги. Доказано е, че съдържателите сѣ най-малко полковници, а келнерите - майори отъ шпионската секция на Държавна Сигурностъ въ България.

Препълнени съ плодетѣ на народния трудъ, камioni сѣ плѣзнали по европейските шосета. Този трудъ е предлаганъ на безценица по чуждите пазари, за да могатъ Софийските търтеи да се снабдяватъ съ чужди валути, необходими имъ за подържане на тяхния "пролетарски" стандартъ на животъ или финансиране на шпионските акции. "Случайната" загуба или повреда на нѣкой отъ тези камioni не би била въ никой случай загуба за българския народъ!

Чрезъ нѣкои модерни средства и постижения на техниката, съ същите съ които си служатъ комунистите, емигрантите могатъ също да направятъ комунистическия търговски представителства и туристически агенции изъ Виена, Франкфуртъ, Лондонъ, Монреалъ, Амстердамъ или Ню Йоркъ нежелателни мѣста за посѣщение отъ западната публика. А тези самозабравили се нашенци - ренегати и провокатори, които блудолизничатъ на тържествата на комунистическия Български легации, могатъ да получатъ добъръ урокъ отъ вида на тези, прилагани въ Бѣлене или по кариерите въ Ловечъ.

Разните змииски гнѣзда, разположили се по нѣкои червени Български църкви подчинени на червения патриархъ Михайлъ Кючуковъ, също шпионски централи обособили се като "Културни клубове", които прѣскатъ комунистическа литература и пропаганда между наивници-емигранти, могатъ да получатъ един нагледенъ урокъ за това, което би станало, ако нѣкой бѣде хванатъ, че разпространяна въ днешна България напр. списание-то БОРБА. А би било не грѣхъ и светотатство, а Божи благословъ, ако нѣкой денъ брадите и червените раса на комунистите-попове пожълтѣятъ отъ запъртъци, награда, която тѣ напълно заслужаватъ!

Всѣкому е известно за пътешествията навредъ на легационни чиновници съ добре охранени шофьори, на "търговски представители", на "културни амбасадори" на "черковни инспектори-владици и патрици". Известно е съ кого се срѣщатъ и съ каква целъ. Дългъ е на всѣки емигрантъ, като лояленъ гражданинъ на своето второ Отечество, веднага да съобщи на съответната полиция за движенията на тези шпиони и разпространители на подривна комунистическа дейностъ. Съ това ще се предпази. Западното общество също и българската емиграция отъ тези шпиони, които ще си намѣрятъ заслуженото мѣсто - въ Затвора или задъ граница.

Внимавайте, палачи отъ Държавна Сигурностъ! Нѣма да бѣде далече денъ, когато националната емиграция ще има възможностъ, средствата иначина да прилага закона, който вие разбирате: "Око за око, зѣбъ за зѣбъ!", но модифициранъ споредъ вашите дѣла "за око-глава, за зѣбъ-челюсть". Ще проговоримъ единствения езикъ който вие разбирате - езика на силата! Внимавайте, защото ние вече нѣма какво да загубимъ!

Георги п. Груевъ
Ню Йоркъ, Съединенитѣ Шати

история, политика и вѣра въ служба на народа.

Българската история отъ 865 до 1944 година е така тѣсно свързана съ родната ни Църква, че въ много случаи дейността и борбитѣ на Църквата представляватъ историята на цѣлия ни народъ. Политическата и духовна иерархия, единни въ служебенъ дългъ къмъ народа, създадоха Златния вѣкъ на българската книжнина, олицетворена въ дѣлото на Черноризецъ Храбъръ. Тѣ създадоха и символа на общонародната българска съпротива въ лицето на Патриархъ Евтимий - народъ и Църква нераздѣлни въ борба и погромъ. Възраждането на България е дѣло на единъ другъ великъ духовникъ - Хилендарския монахъ, който въ своята книжка обедини

Въ XIX вѣкъ, вѣрни на хилядолѣтна традиция, родната ни Църква даде Софроний Врачански, Иларионъ Макариополски, Екзархъ Антимъ I. Съ всеотдайна храбростъ и ненадминато достойнство, тѣ отстояваха правата на поробенитѣ ни братя, водѣха ги въ борбата за свобода, гниеа съ тѣхъ по мази и зандани. А следъ 1878 година служителитѣ на родната ни Църква станаха първитѣ ни просвѣтители въ освободенитѣ части на Отецеството и най-здравитѣ крепители на националността ни въ останалитѣ поробени краища.

ОТЕЦЪ ПАИСИЙ ХИЛЕНДАРСКИ.

БЪЛГАРСКИТЕ ВЛАДИЦИ ОТЪ МАКЕДОНИЯ,
изгонени отъ сърбитѣ презъ 1913 год.
при заробването на тази българска земя.

ЕКЗАРХЪ АНТИМЪ I.

Митрополитъ Борисъ Неврокопски, роденъ въ Гявата, Битолско. Убитъ отъ комунистѣ презъ ноемврий 1948 год.

Комунистическата власть отъ 9 Септемврий 1944, по идеи интернационална, противонародна и безвѣрна, на дѣло надмина дори и това, което проповѣдваше: физическото унищожение на хиляди и хиляди българи, начело съ тѣхнитѣ политически и духовни водачи, ще остане безпримѣрно съ своята жестокостъ, не само въ българската, но и въ всечовѣшката история. Между хилядитѣ жертви на безбожницитѣ, единъ ликъ изтъква, ликътъ на единъ бѣдащъ светия, чиято смъртъ наподобява кончината на Св. Георги Софийски, насеченъ заради своята Християнска вѣра. Митрополитъ Борисъ Неврокопски не бѣ съсеченъ - неговитѣ палачи си послушиха съ по-нови средства - той бѣ пронизанъ отъ курчумъ, предъ прага на църквата си въ Петричъ. *НЕПРИЗНАВА*

Вѣчна паметъ на достойния Митрополитъ и на стотицитѣ български духовници - жертва на комунистическия тероръ следъ 9 Септемврий 1944 година въ България.

БЪЛГАРСКИ ДУХОВНИЦИ - ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ СЛЕДЪ 9 СЕПТЕМВРИЙ 1944.

---

1. МИТРОПОЛИТЪ БОРИСЪ НЕВРОКОПСКИ - убитъ предъ олтаря на църквата въ Пертичъ на 8 11 1948 година.
2. АРХИМАНДРИДЪ ИРИНЕЙ - Протосингелъ на Софийската Митрополия. Изчезналъ безследно следъ 9 9 1944 година.
3. АРХИМАНДРИДЪ ПАЛАДИЙ - Протосингелъ на Видинската Митрополия. Звѣрски убитъ на 9 9 1944 година.
4. АРХИМАНДРИДЪ НАУМЪ - Професоръ въ Софийската Духовна Семинария. Безследно изчезналъ на 9 9 1944 година
5. МИТРОПОЛИТЪ ЕВГЕНИЙ БОСИЛКОВЪ - Католически Никополски Владика. Осъденъ на смъртъ на 25 9 1952 и умрѣлъ въ една лудница-затворъ.
6. МИТРОПОЛИТЪ НИКОЛАЙ - Разстрелянъ на 14 3 1945 въ София.
7. Св. Никола П. Миленковъ - с. Подгоре, Бѣлоградчишко. Убитъ на 4 5 1945.
8. Св. Иванъ Ангеловъ - отъ Ловечъ. Убитъ на 10 3 1945 въ с. Осмо Калугерово.
9. Св. Василь В. Вълковъ - отъ с. Горни Дѣбникъ, Плъвенско. Убитъ на 9 9 1944.
10. Св. Стефанъ п. Христовъ - отъ с. Загорци, Новозагорско. Убитъ 4 2 1945.
11. Св. Атанасъ Яневъ - с. Сръмъ, Елховско. Убитъ 10 4 1945.
12. Св. Атанасъ Йотовъ - с. Добни Дѣбникъ, Плъвенско. Убитъ презъ месецъ Мартъ 1945.
13. Св. Иванъ Ал. Камберовъ - с. Осойца, Новоселско. Убитъ презъ Априлъ 1945.
14. Св. Борисъ Дѣлевъ - с. Батакъ, Пещерско. Убинъ 21 2 1945.
15. Св. Борисъ Вълкановъ - с. Св. Кирилово, Старозагорско. Убинъ на 14 4 1945.
16. Св. Иванъ Н. Цанковъ - с. Борисово, Поповско. Убитъ на 23 3 1945.
17. Св. Никола Т. Калайджиевъ - с. Опълченецъ, Чирпанско. Убинъ на 14 3 1945.
18. Св. Петъръ Киселовъ - с. Енчовци, Дрѣновско. Убитъ на 24 2 1945.
19. Св. Лука Р. Юрковъ - Панагюрище. Убитъ на 30 4 1945.
20. Св. Никола п. Ташевъ - с. Ново село, Казанлъшко. Убитъ на 9 9 1944.
21. Св. Андонъ В. Андоновъ - с. Брѣстово, Хасковско. Убитъ презъ Февруарий 1945.
22. Св. Иванъ К. Поповъ - с. Мѣдрецъ, Харманлииско. Убитъ къмъ 20 2 1945.
23. Св. Иванъ В. Дрѣновски - с. Брѣница, Бѣлослатинско. Убитъ на 9 9 1944.
24. Св. Стефанъ Георгиевъ - с. Попица, Бѣлослатинско, Убинъ на 9 9 1944.
25. Св. Димитъръ Ив. Петровъ - с. Златошъ, Кюстендилско. Убитъ на 23 3 1945.
26. Св. Василий Дочевъ - с. Саламаново, Шуменско. Убитъ на 23 3 1945.
27. Св. Христо И. Стоименовъ - с. Рашка Гращица, Кюстендилско. Убитъ презъ Октомврий 1944
28. Св. Рафаилъ Раевъ - С. Стражица, Горно Орѣховско. Убитъ презъ Октомврий 1944.
29. Св. Андрей И. Стаменовъ - с. Горна Малина, Новоселско. Убитъ 18 10 1944.
30. Св. Петъръ П. Ивановъ - с. Саранци, Новоселско. Убитъ 12 9 1944.
31. Св. Сѣби К. Кривошиевъ - Севлиево. Убитъ на 6 10 1944.
32. Св. Св. Иванъ Кабакчиевъ - С. Брѣшлянъ, Плъвенско. Убитъ 14 10 1944.
33. Св. Иванъ А. Ивановъ - Ловечъ. Убитъ на 6 10 1944.
34. Св. Димитъръ Г. Рублевъ - с. Жиленци, Кюстендилско. Убитъ 9 9 1944.
35. Св. Кирилъ М. Димитровъ - С. Дебелакъ, Радомирско. Убитъ 16 3 1945.
36. Св. Петъръ С. Киселковъ - Трѣвна. Убитъ 9 9 1944.
37. Св. Стефанъ М. Тафровъ - С. Селенисово, Пловдивско. Убитъ 6 10 1944.
38. Св. Никола В. Георгиевъ - С. Вѣренъ, Чирпанско. Убитъ 27 9 1944.
39. Св. Евстати П. Витшки - с. Бояна. Софийско. Убинъ на 9 9 1944.
40. Св. Павелъ Гиговъ - Католишки свещеникъ. Убитъ на 25 9 1952.
41. Св. Каменъ В. Йонковъ - Католически свещеникъ. Убитъ на 25 9 1952.
42. Св. Фортунатусъ Бакалски - Католически свѣщеникъ. Умрѣлъ въ Плъвенския затворъ 952
43. Св. Дамянъ Гюловъ - Католически свещеникъ. Умрѣлъ отъ бой презъ 1953 година.
44. Иеромонахъ Кирилъ Г. Дудевски - Игуменъ на Мон. "Св. Спасъ", Сопотъ. Убитъ 20 1 1945
45. Св. Иванъ Т. Ивановъ - с. Тръстеникъ, Плъвенско. Убитъ на 9 9 1944.
46. Св. Антонъ Мирчевъ - с. Цалапица, Пловдивско. Убитъ на 10 11 1944.
47. Св. Петъръ П. Русевъ - с. Сапиновци, Търновско. Убитъ на 9 9 1944.
48. Св. Христо Д. Николовъ - София. Убитъ на 9 9 1944.
49. Св. Ангил Мартиновъ - с. Горна Диканя, Радомирско. Убитъ на 14 11 1945.
50. Св. Димитъръ Бояджиевъ - с. Лозница, Търговишко. Убитъ на 16 9 1944.
51. Протоиерей Любенъ Р. Юрковъ - Панагюрище. Убитъ на 14 9 1944.
52. Св. Иванъ К. Владовъ - с. Пеичиново, Бѣленско. Убитъ на 24 7 1945.

53. Св. Василъ Цвѣтковъ - с. Църква, Пернишко. Убитъ на 24 9 1944.
54. Св. Никола П. Миленковъ - с. Сръмъ, Бургаско. Убитъ на 13 3 1945.
55. Св. Методи М. Дановъ - Видинъ. Убитъ на 1 3 1945.
56. Св. Цвѣтанъ П. Христовъ - с. Крушовица, Орѣховско. Убитъ на 15 2 1945.
57. Св. Бориславъ Дѣлевъ - с. Батакъ, Пещерско. Убитъ на 21 2 1945.
58. Св. Иванъ Тодоровъ - с. Кирилово, Старо Загорско. Убитъ на 14 4 1945.
59. Св. Петъръ Вълкановъ - с. Тръстеникъ, Плъвенско. Убитъ на 16 4 1945.
60. Св. Димитъръ Г. Вълковъ - с. Смилецъ, Панагюрско. Убитъ на 4 10 1944.
61. Св. Йорданъ П. Петровъ - с. Богово, Карловско. Убитъ на 14 9 1944.
62. Св. Йорданъ А. Камберовъ - с. Осница, Новоселско. Убитъ на 9 9 1944.
63. Св. Георги п. Величковъ - с. Бухово, Софийско. Убитъ на 24 10 1944.
64. Св. Петъръ Давидковъ - Разлогъ. Убитъ на 6 10 1944.
65. Св. Георги Атанасовъ - Пазарджикъ. Убитъ на 6 10 1944.
66. Св. Стефанъ Т. Мариновъ - Трънъ. Убитъ на 1 10 1944.
67. Св. Иванъ К. Поповъ - с. Мадрецъ, Харманлиско. Убитъ на 10 10 1944.
68. Св. Александъръ Мартиновъ - с. Горна Диканя, Новоселско. Убитъ на 6 10 1944.
69. Св. Иванъ Поповъ - с. Батачка, Русенско. Убитъ на 9 9 1944.
70. Св. Бориславъ Стефановъ - Пловдивъ. Убитъ на 9 9 1944.
71. Св. Георги п. Василевъ - с. Драгалевци, Софийско. Убитъ на 10 9 1944.
72. Св. Кирилъ Енчевъ - с. Горна Баня, Софийско. Убитъ на 12 9 1944.
73. Св. Василъ Тодоровъ - с. Новоселци, Софийско. Убитъ на 7 9 1945.
74. Св. Петъръ Петровъ - с. Шишковци, Кюстендилско. Убитъ на 9 9 1944.
75. Св. Свѣтославъ Василевъ - Варна. Убитъ на 9 9 1944.

Този е единъ само малкъ списъкъ отъ стотицитѣ свещеници избити отъ комунистѣ следъ 9 Септемврий 1944. Терора надъ Църквата продължава и до днесъ!

Комунистѣ унищожиха нашата Православна Църква. Нейнитѣ остатъци сѣ днесъ невидими - тѣ действуватъ скрито, подмолно, подъ смъртната заплаха на неуталожимия червенъ звѣръ.

Официалната Българска Църква днесъ е една добре оформена комунистическа организация, начело съ червения патриархъ Михайлъ Кючуковъ. Официалниятъ духовенъ водачъ е Патриархъ Максимъ, прекаралъ дълги години въ Москва и успѣшно преминалъ всички школовки. А кадритѣ сѣ добре подбрани - по сѣкия начинъ, както и членоветѣ на Народната Милиция, съ дълъгнителни обучения въ Черепишкия манастиръ или школата при Варна на Галата. Това обучение е необходимо, защото мнозина отъ тѣхъ биватъ изпращани въ чужбина "да спасяватъ душитѣ на беднитѣ емигранти".

Червениятъ Патриархъ
МИХАЙЛЪ КЮЧУКОВЪ

Всѣкому е известно, че движението на членоветѣ на комунистическитѣ легации въ Свободния свѣтъ е зорко следено и наблюдавано отъ държавнитѣ власти на съответнитѣ страни.

Но нахалнитѣ посѣщения на "смирнитѣ" и "боголюбиви" свещеници отъ поробенитѣ отъ комунизма страни сѣ свободни и безпрепятствени. Довѣрчивитѣ и наивни западни държавници, пкъ и народа, н могатъ да си представятъ, че единъ християнски служителъ може да бѣда пратеникъ на Сатаната.

Комунистѣ използватъ тази човѣшка наивностъ и подъ знака на кръста изпращатъ гробокопачитѣ на Свободния свѣтъ. Тѣ идватъ между насъ и казватъ: "Съ политика не се занимавайте", защото това не би било угодно Богу. Тѣ водятъ групи да разглеждатъ красотитѣ на поробената ни Родина, като въ замѣна на това се мъчатъ да пречупятъ духа на борба противъ нейнитѣ поробители. Погледнете Църковния Календаръ отъ 1975 година, които тѣ така ревностно разпространяватъ - 9 Септемврий е "День на Свободата", а 7 Ноемврий е подчертанъ като "День на Октомврииската революция"!

За постигане на своитѣ цели комунистѣ използватъ децата като доносчици срещу тѣхнитѣ родители, принуждаватъ братъ брата си да шпионира. Днесъ тѣ успѣха да направятъ Църквата най-доброто средство за тѣхното разузнаване. Така само може да се обясни изникването на нови, подчинени на София църкви и притока на изпратени отъ Софийското червено правителство свещеници и владци.

Ето и списъка на т.н. "Български Православни Църкви" подчинени чрез безгласния "Свети Синод" направо на комунистическата власт, признавайки върховенъ началникъ споменатия вече главорѣзъ Михайлъ Кючуковъ, който заема почти министерска длъжностъ, като Началникъ на Култоветъ. Даже не на Въпроизповѣданията, както бѣше въ старо време, За комунистите нѣма вѣра - има култъ къмъ нѣкой си Богъ!

1. Катедралната Църква "Св. Апостолъ Андрей" въ Ню Йоркъ, Съединенитѣ Щати. Кадето идватъ всички нареждания отъ Софийското правителство чрезъ Кючуковъ. Тамъ идватъ и заплатитѣ на свещеницитѣ, плащани отъ лѣвичарската организация "Свѣтовния Съветъ на Църквитѣ". За сега тамъ е началство Митрополитъ Йосифъ, който се завърна току що отъ докладъ въ София.
2. Църквата "Св. Тома" въ Акронъ, Съединенитѣ Щати, съ свещеникъ Протоиерей Христо Христовъ, дошълъ отъ Торонто. Ръкоположенъ за свещеникъ преди 20 години отъ дѣдо Андрей. Тази църква комунистите готвятъ да бѣде Катедрална съ епархия цѣла Америка, освенъ градъ Ню Йоркъ, и седалище на Митрополитъ Симеонъ. За сѣция Митрополитъ Симеонъ свидетели говорятъ, че билъ свършилъ подривната академия "Джержински" въ Москва и че е билъ полковникъ отъ Държавна Сигурностъ въ България.
3. Катедралната Църква "Св. Кирилъ и Методий" въ Торонто, Канада. Сега тамъ е Протоиерей Поповъ, командированъ отъ Австралия, кадето е билъ 6 години.
4. Църквата "Св. Климентъ Охридски" въ Детройтъ, Съединенитѣ Щати, съ свещеникъ Панайотъ Памуковъ, изпратенъ отъ България.
5. Църквата "Свѣто Благовѣщене" въ Стилтонъ, Съединенитѣ Щати. До скоро бѣ свещеникъ Дамянъ, сега иматъ новъ свещеникъ изпратенъ отъ България.
6. Църквата "Св. София" въ Чикаго, Съединенитѣ Щати. Една отъ най-старитѣ църкви въ Америка, основана отъ почитаемия г. Иванъ Тоновъ. Сега съ свещеникъ Антимъ Еневъ, изпратенъ отъ България. Билъ е преди въ Стилтонъ и Лосъ Анджелесъ.
7. Църквата "Св. Кирилъ и Методий" въ Лорейнъ, Съединенитѣ Щати. Свещеникъ на сѣщата е Протоиерей Владимиръ Ивановъ.
8. Църквата "Свѣта Троица" въ Медисонъ, Съединенитѣ Щати. Свещеникъ къмъ тази църква е Петъръ Стамболджиевъ.
9. Църквата "Архидяконъ Стефанъ" въ Индианаполисъ, Съединенитѣ Щати. Свещеникъ къмъ църквата е Протоиерей Борисъ Вангевъ.
10. Църквата "Св. Кирилъ и Методий" въ Мелбърнъ, Австралия. Свещеникъ Михайлъ Стефановъ. Любимо мѣсто за срещи на членоветѣ на комунистическата българска легация и разни агенти на българското правителство.
11. Черковната Община "Св. Кирилъ и Методий" въ Монреалъ, Канада. За сега нѣматъ свещеникъ, Отъ време на време сружи прословутия Владика Симеонъ въ една чужда църква, съ "богомолци" членоветѣ на комунистическата българска търговска мисия въ града и нито единъ емигрантъ.
12. Черковната Община "Св. Иванъ Рилски" въ Виена, Австрия. Свещеникъ къмъ нея "Проф" Д-ръ Шиваровъ. Правятъ нѣколко пати въ годината служби въ Руската църква при посещението на 5-6 души членове на Комунистическата легация въ града, които се редуватъ за службитѣ. Шиваровъ обикаля Германия, Австрия дори и Съединенитѣ Щати съ мисий "за спасяване душитѣ на емигрантитѣ".

Ние не твърдимъ, че всички гореспоменати свещеници сѣ непременно комунисти. Но което е по-лошо - тѣ служатъ прѣко или косвено на поробителитѣ на Родината и на гробокопачитѣ на Християнската ни вѣра.

Може би, нѣкои отъ тѣзи свещенослужители дълбоко въ себе си да таятъ духа на истински духовни водачи и да смѣтатъ, че съ сътрудничество ще допринесатъ повече за спасението на родната ни Църква. Тука на свобода, българската емиграция ги подканя да преценятъ своето становище! Дългитѣ списъци на тѣхнитѣ убити братя во Христѣ, неоспоримитѣ факти на комунистическата инфилтрация и върховно ръководство на църковнитѣ дѣла, налага щото тѣ да зѣхвърлятъ Кючуковото опекунство и да се наредятъ на страната на борцитѣ за свобода и Християнска правда! Не може да се служи едновременно и Богу и Мамону!

НЪКОЛКО ДУМИ ЗА ЕДИНЪ НАШЕНЕЦЪ-ПОЛИТИКАНЪ.

ЕМИЛЪ ПОПОВЪ
Мюнхенъ, Германия.

Отъ две години насамъ въ Парижъ започна да излиза едно емигрантско списание БЪДЕЩЕ, което, като новъ приносъ в борбата срещу днешния поробител на България, бѣ посрѣщнато съ интересъ, известно удобрение и надежда за ползотворна дейность. Имайки предвидъ голѣмитѣ трудности въ началото на такова една начинание, емигрантскитѣ среди посрѣщнаха съ снисхождение неизбѣжнитѣ въ такъвъ случай технически и други негладкости, въпрѣки, че списанието носѣше известна политическа оцвѣтеность. Но днесъ, 31 години следъ заробването на Родината, на никой свободенъ български емигрантъ или групировка не може да се отрече правото и дългътъ да се бори по своему срещу наложеното ни червено робство.

Тука е умѣсно да припомнимъ, че още въ първитѣ години на нашето емигрантство, най-виднитѣ лидери на българитѣ-емигранти си протегнаха ръце за сътрудничество, независимо отъ тѣхнитѣ политически разбирания и традиции. Тѣ не дѣмгосваха безотговорно, а далновидно съветваха, че всички могатъ да бѣдатъ полезни и сѣ нужни въ борбата и че търпимостта помѣжду ни е първото условие за успѣхъ.

А ето че, 31 години по-късно, въ казаното българско списание "БЪДЕЩЕ" въ книжка 10 отъ Октомврий 1974 година се появиха едни нещастни "пояснения" на Д-ръ Димитъръ Молловъ, който въ пълна обърканость, мъглявость и политическо дилетанство се напѣва да говори отъ и въ името на едно непознато всрѣдъ емиграцията "Българско освободително движение". Далечъ отъ Родината, въ Парижъ, той дори си позволява да определя нѣкакъвъ критерий, необходимъ за всѣки българинъ да се числи или не къмъ това "чисто и свѣтло движение". Сѣщевременно Молловъ говори несвързано за "минали грѣшници...покаяли се виновници и пр.", съ което хвърля злокобна сѣнка и поставя подъ съмнение първоначално събуденитѣ надежди и очаквания отъ списанието "БЪДЕЩЕ".

При това, вмѣсто да насочи погледъ и мисли къмъ бѣдащето, набедения "борецъ на свѣтовния форумъ" се залавя да дѣли българитѣ на наши и ваши, на достойни и недостойни за неговото "освободително движение", което, споредъ него било "истинското сърдце на българския народъ", а организиранитѣ въ движението му български емигранти "притежавали истински и безупрѣчни качества на демократи". И Молловъ пояснява, че движението му ще приеме разкаяли се обикновени поддържници на днешнитѣ насилници въ България, които вмѣсто да се борятъ за стопанска демокрация, сѣ станали ордия на най-централистичната и противосоциалистическа диктатура на свѣта".

Сѣщевременно той обяснява, че "нѣма мѣсто въ движението за онѣзи българи, които презъ 1934 до 1944 години сѣ участвували въ групировки и Комитети, подкрепяли "диктатурата" и "авторитарния режимъ на Борисъ III, режимъ, който по сѣщество на властта не се различавалъ отъ този на днешнитѣ тирани". Сѣщо така той неблагоприятно отрича участието и на онѣзи българи, които "поругаха Търновската конституция и завършиха съ противоконституционния изборъ въ 1943 година на нещастния Кирилъ Преславски за регентъ на България".

Предъ тѣзи чудовищни неистини и инсинуации, които могатъ да се родятъ въ главата само на единъ политически неуравновесенъ човѣкъ, съ небългарска психика, то и най-скромниятъ почтенъ българинъ не би могълъ да се овладѣе и спокойно да отмине пораженскитѣ жлевети на този антибългаринъ, безъ да изрази своето презрение.

А ето и допълнителнитѣ доказателства-цитати отъ злостнитѣ "пояснения" на Молловъ: "Българското племе е било и си остава славянско...българския езикъ е чисто славянско нарѣчие...българския народъ не може да питае неприязнь къмъ руския народъ".

Може би, съзнавайки, че започва да дерайлира мисленно, Молловъ объркано пояснява че "нѣкаква си Съветска бюрокрация, която наложила въ България насилие и безправие, българскиятъ народъ старателно отдѣля отъ нейнитѣ български агенти, както и братския руски народъ, съ който навѣрно заедно, рамо до рамо, ще извоюва свободата си. Далновидния политически профанъ, обаче, не казва нито дума, каква е тази отъ него обозначена "Съветска бюрокрация" и дали тя съ течение на времето нѣма да прогресираща и измисли нови, още по-гибелни методи за най-перфектно "налагане насилие и безправие".

Но какво би могло да се каже за последнитѣ политически шедеври на Молловъ? "Българското освободително движение не е никаква организация на емигранти, а делегация на българскитѣ възстаници ватре в страната, на опозицията на всички сръбди и партии". И два реда по нататъкъ, той издава каде го стѣгатъ опинцитѣ: "Ние не можемъ да отдаваме значение на нѣкакъвъ Меморандумъ или на нѣкаква Конференция - явно става дума за Конференцията, състояла се на 12 Августъ 1974 год. въ Франкфуртъ, Германия, съ участието на 12 политически, църковни и културни български емигрантски организации, но безъ неговото имагинерно "движение". Този Меморандумъ, въ който се изказва опасността отъ присъединяванетоъ териториално на България къмъ Съветския съюзъ поради изявляенията по това време на Тодоръ Живковъ е билъ разпратенъ до Генералния секретаръ на Обединенитѣ Народи, до представители на Великитѣ сили и на други страни, както и до редица високопоставени политически лица и Организации.

Този Меморандумъ сигурно ще получи своята правилна историческа преценка, но не споредъ злостнитѣ прищѣвки на този или онзи, а по пътя на историческото развитие. По този поводъ Молловъ иронично забелѣзва: "Превъзходителството на т.н. превъзходителства се крие въ тѣхната превъзходна заблуда и тѣхното престъпно бездействие!". Какво разюздано нахалство на нашенския политически Санчо Панса, който съ неграмотнитѣ си бръщолевения не засѣга никой другъ, освенъ себе си!

Но да се върнемъ на празнословнитѣ "пояснения" на Молловъ: "Българското освободително движение" не се нуждае отъ нищо друго, освенъ отъ цѣлокупното участие на българския народъ, отъ неговото цѣлостно одобрение". Трогателна скромность на автора - само цѣлокупния български народъ му трѣбва, нищо друго! Бедния ни народъ! До кога набедени или самозванни нашенски "общественици" ще злоупотрѣбаватъ така лекомислено и престъпно съ името, теглото и великодушнето на народа ни? Не съзнава ли Молловъ своята политическа незрѣлостъ, въпрѣки преклонната му възраст, та се е наперилъ и въ позата на шампионъ на "свѣтовния форумъ" така престъпно да жонглира съ името на нашия трудолюбивъ, скроменъ и ни най-малко аристократически, като автора народъ? Този именно авторъ, който проиграва националнитѣ позиции и интереси не само на България, но и на прокуденитѣ днесъ въ емиграция български синове и дѣщери.

Когато представители на всички български емигрантски Организации си подадоха рака въ името на България, въ деня на смъртната опасность за съществуванетоъ на Родината, този именно Молловъ се намѣри единствения, който има наглостта и голѣмото нахалство да наругае това единство!

Авторътъ на тѣзи нещастни "пояснения", който дава неуспорими доказателства за наивността на политическитѣ си представи и възможности, е длъженъ да даде сериозни доказателства - но не отъ неговия "свѣтовенъ форумъ", а отъ страницитѣ на "БЪДЕЩЕ", дали има и какъвъ е неговия досегашенъ общественъ, политически и организационенъ приносъ или заслуги въ антикомунистическата борба, поне въ рамкитѣ на българската емиграция. Тука интуитивно възниква въпросътъ, да не би плиткоумнитѣ "пояснения" на Молловъ да сѣ допуснати въ списанието, за да се види, колко незрѣли, объркани и небългарски сѣ неговитѣ политически концепции, съ което да се докаже, че той нѣма мѣсто всрѣдъ дейната българска емиграция и въ нейната борба противъ поробителитѣ на България.

"Лозето не ще фарфаронски приказки, а иска мотика", за да се изкорени отъ българската нива вредния плевелъ, като авторътъ на злостнитѣ "пояснения" въ списанието "БЪДЕЩЕ".

ТОШО ТИКВАТА И БОЯНСКИЯ ВЕРСАЙЛЪ.

Д-ръ Стоилъ Стоиловъ
Ню Йоркъ, Съединенитѣ Шати

Ако човѣкъ прелисти нѣкоя книга, повествуваща за отколенни монарси, ще му стане ясно, че споменатитѣ скиптодрѣжци можемъ да раздѣлимъ на нѣколко категории - съобразно деянията, съ които сѣ извоювали своето безсмъртие:

1. Знаменитѣ драки и побойници, намирали най-краткия пътъ къмъ славата чрезъ разсипване на своитѣ и чужди царства. Тѣ захващали войни съ поводъ и безъ поводъ. Убивали и умирали геройски - споредъ читанкитѣ. А псувнитѣ имъ предъ строенитѣ за битка главорѣзи,

по-сетнешнитѣ историци обрѣщали въ възвишени образци на риторичното изкуство. Такива били: Киръ Мидийски, Дарии Хистапъ, Александъръ Македонски, Густавъ Ваза, Карлъ XII Шведски, Чингисъ Ханъ и др.

2. Други, по-скромни, постигали своето безсмъртие, като овчедушно се оставяли да бѣдатъ обезглавени отъ последователитѣ на адвокатствуващитѣ дърдорковци. Такива били: Чарлъ I Ствардъ, Людвикъ XVI и Николай II Романовъ.

3. Трети решавали за по-ефтино и за по-безопасно да колятъ собственитѣ си поданици. На това полезно поприще за ограничаване на народонаселението се обазсмъртили Иванъ Грозни, Петъръ Велики, Абдулъ Хамидъ и мнозина други.

4. Измежду багреноносцитѣ съ по-человѣколюбиви привычки ще откриемъ любители на виното, женитѣ и батакчиството, като Чарлъ II, Людвикъ XV и Хенрихъ IV Наварски. Първо мѣсто въ тази плеада заема Августъ Силниятъ, оставилъ за споменъ две дружини незаконни отрочета и умението си да троши подкови съ голи раце.

5. За всички короновани посредствености, които не сѣ били кадърни да се вредятъ въ една отъ горнитѣ категории, ненадминатъ образъ на почитъ и подражание билъ Людвикъ XIV, който построилъ Версайлъ и култа къмъ собствената си слънцеподобна личностъ.

Затова Тошо Тиквата, самодържецъ български по Божие недоразумение и Брежнево съизволение, реши да докаже на цѣлия цивилизованъ свѣтъ, че Кралтъ-Слънце и немощнитѣ му последователи не могатъ да пробутатъ на нашата Тиква, дори и една празна крaтунка.

-Версайлъ... голѣма работа! Да направишъ Версайлъ край Парижъ е нищо. Ама да го направишъ въ шоплука край Бояна - за това трѣбва пипе! Захваналъ Тошо да мисли, мислилъ и премислялъ, та отъ умствено усилие съвсемъ уплешавялъ, но измислилъ. И следъ дълбокомудрото мислене, рекълъ на своитѣ вѣрни и отсекълъ:

-Е, какво му е чудото на този монархически и експлоататорски класовъ Версайлъ Шадравани, статуи, огледала и паркетни... Въ моя тоалетъ не само паркетъ, но дори и климатична инсталация има! А Кралтъ-Слънце, таквозъ, да прощавате, на гърне се е мачилъ...

Завъртялъ Тошо Тиквата първомъ една ограда около половината Витоша. Ограда и хемъ каква! Внушителна като Китайската стена, та ревизионистътъ Мао да се пука отъ ядъ. Голѣма работа, че пътемъ катурнали на 200-300 семейства домоветѣ! Американцитѣ изпотрошиха половината София, братушкитѣ по братски обраха цѣла България и нищо... Народътъ пълни кръчмитѣ и самоотвержено преизпълнява планъ-оборота на социалистическата търговия съ телесъживителни пития.

На ограденото място трънските майсторци вдигнаха голъма палатъ, даже палатъ и половина! Ако Людвикъ XIV би възкръсналъ отъ ядъ и завистъ ще изгризе всичкитъ букли на перуката си. Само въ банкетната зала могатъ да се намѣстятъ наведнѣжъ 3700 отбрани лапачи на държавната трапеза. А масата на която ще се лапа: такава маса не сѣ снѹвали дори и Рамзесъ Велики, нито Лукулъ, нито Гаргантѹа, нито дори постановчицитъ на холивудскитъ исторически тюрлю-гъвечи отъ рода на "Клеопатра".

Масата е дълга, нито по-вече нито сантиметъръ по-малко отъ 50 и словомъ петдесетъ метра! Върху нейната полирана повърхность спокойно могатъ да се помѣстятъ петъ маломѣрни апартамента, всѣки отъ които, споредъ държавния стандартъ, е предназначенъ за тричленно трудово семейство, безъ да се брой тѣщата.

-Слънце билъ Людвикъ! Блестялъ! Трици! Лѣщялъ като тиганъ на месечина! Я да го туря до тази маса, та да види какъ се яде и пие, и какъ за една вечеръ се изплюсква талкова държавна парѣ, колкото красивото кралско величество и за година не е харчило...

Събралъ Тошо Тиквата на сефтелия ешмедеме своитъ ибрикчии, чубукчии и карагъозчии. Яли, па пили и сетне едногласно ревноли: "Мила Родино, ти си земень рай". Какафоничната бравурность на тази хорова самонадеяность нарушило вѣковѣчното благоговение на Боянската черква. Светцитъ изпокапали отъ фрескитъ, заудряли земни поклони и зашепнали: "Да бѣде волята Ти, Господи". Сиромаситъ не знаели, какво пролетарски гуляй около 50 метрова държавна баница и помислили, че е дошло времето на Второто Пришествие...

Поради махмурлука, или поради друго, скоро нашъ Тошо изпиталъ танталови мъки на неудолетвореността. Лесно е да викашъ предъ своитъ: "Да ни е честитъ нашия роденъ, социалистически и безкласовъ Версайлъ". Своитъ, затова сѣ и свои, знаятъ какви трици е бъркалъ и бърка Тошо Тиквата. А народътъ е простъ и отъ Версайлски изтънчености не отбира!

Затова Тошо поканилъ въ Боянски Версайлъ другаря Бруно Крайски. Вѣрно, австриец е и щироканецъ, но брадитъ на първоапостолитъ Марксъ и Енгелсъ законопослушно и почитателно цѣлува. Пъкъ и какво е сега Австрия? Мушия на комунистическата разведка! Червенитъ пилоти, на примѣръ, всѣки день хвърчатъ съ изстребители надъ Австрия и се развличатъ съ стрелба по австрийски спортни самолети. Та, живѣе другарьтъ Крайски въ дворецъ, но този дворецъ кайзери сѣ го строили. Докато той може да трепери предъ нашъ Тошо, който може така да го нареди, ако пожелае, предъ другаря Брежневъ, че отъ проскубания Австрийски орелъ само перушина ще хвърчи...

Въртѣли нашитъ двама държавници и тѣй и иначе държавнитъ работи, презъ петъ минути звѣняли до Кремълъ, за да не объркатъ пусолата, не дай Боже! А като оправили свѣтовнитъ проблеми, седнали да си починатъ около поменатата вече маса. Тука благороднитъ чувства на Тошо кипнали, преляли чашата на сдържаността и той довѣрително рекълъ:

-Е, другарю Крайски, виждашъ ли сега разликата между социаль-опортюнизма и революционния Марксъ-Ленинизмъ? Въ кайзерски колиби живѣете! Я гледай какво правимъ ние, революционнитъ ленинисти! Петдесетъ метра маса! На твоя землякъ Хитлеръ масата му бѣше нѣкакви си жалки дванадесетъ метра. Кайзери и Фирери! Трици! Краставици да ядатъ Кайзеритъ, Кралетъ и Фиреритъ ви, другарче! Ха сега, проситъ и наздраве!

Другарьтъ Бруно Крайски угодливо премигалъ, съвсемъ по социаль-демократически защото самъ виждалъ, че никой кайзеръ, кралъ или фиреръ не е кадъренъ да пробута дори и най-дребната празна кратунка на Тошо Тиквата, чорбаджия на социалистическия Версайлъ край шопското село Бояна...

ЕДНА НЕОБИКНОВЕНА СРЪЩА.

Христо Бояджиев
Рио де Жанейро, Бразилия.

Есененъ мъгливъ денъ. Връщахъ се отъ Русе презъ Гюргево за Букурещъ, където служехъ като секретаръ въ легацията презъ 1942 година. Бѣхъ самъ въ колата. Изведнѣжъ въ пустото поле блѣсна предъ мене видение. Отъ върха на хълма се бѣше наредилъ надолу единъ страненъ ешалонъ - верига отъ каруци, съ особени коне и съ още по-особени хора, които не приличаха на румънци. Всички високи, повечето руси - мъже, жени, деца. Конетѣ бѣха малки по ръстъ, раждиво-бѣли, и около всѣка кола бѣха привързани още по 2-3 въ запасъ. По ритлитѣ на каруцитѣ сяко окачени запасни колела. Колоната бѣше въ покой - на почивка. Спрѣхъ се и азъ. Картината бѣше рѣдна. Отъ къде идваха тѣзи хора, коя бѣше крайната имъ цель?

Предложихъ на първитѣ цигари. Заговорихъ имъ на румънски, но тѣ ми отговориха на особенъ български езикъ, който ми напомни мекия говор на Банатскитѣ българи отъ Винга, при които бѣхъ ходилъ преди месеци въ връзка съ доброволното имъ изселване съгласно Крайовския договор. Следъ краткъ разговоръ загатката на този необикновенъ керванъ отъ 200 души се изясни: това бѣха българи отъ Азовското море. Прибираха се въ далечната стара Родина България. Бѣха пропатували надъ 2,000 км. съ тѣзи дървени каруци, претоварени, теглени отъ невръстнитѣ, но пѣргави кончета. Идваха съ разрешението на българското правителство и улеснени отъ румънци и германци.

Срѣщата бѣше нѣкакъ си историческо-тържествена за мене по своята простота и духъ. Следъ повече отъ 100 години, потомцитѣ на Сливенци и Котелци, забѣгнали въ Русия заедно съ армията на Дибичъ Забалкански /Одринъ 1829/, за да се спасятъ отъ турски гнетъ, сега се връщаха, за да потърсятъ бащина стрѣха, спасявайки се отъ другъ, по-страшенъ гнетъ, болшевишкия.

Тѣхната история, обаче, завърши трагично! Настаниха ги въ Южна Добруджа, заедно съ тѣхни други земляци, пристигнали отъ Русия, до това време съ специални влакове. Въ тѣхната областъ около Азовското море, съ главенъ градъ Нови Преславъ, ходи да организира преселването нашия колега отъ Външното Министерство г. Л. Кузуловъ, същия, който спаси знамето на I-ви Софийски Пехотенъ полкъ следъ Добро поле презъ 1918 година, избѣгвайки отъ пленничество съ знамето скрито подъ дрехитѣ си. Следъ 9 Септемврий 1944 година, г. Кузуловъ заплати жестоко за тази негова мисия!

Радостта и свободата на Азовскитѣ българи не трая дълго. Когато България падна подъ Съветска окупация, Москва се сѣти и за тѣхъ и Сталинъ даде заповѣдъ на послушното българско правителство да ги натовари на влакове и изпрати въ Съветския Съюзъ, всичко около 2,500 души. По това време служихъ въ кабинета на министѣра на Външнитѣ Работи Проф. Петко Стайновъ. Единъ денъ се яви делегация отъ трима представители на тѣзи българи - въ снѣжно-бѣли ризи, черни панталони и високи ботуши. Искаха да молятъ Стайновъ да ги опази, да не ги предава на руснацитѣ. Но какво можеше да стори Стайновъ противъ заповѣдта на Сталинъ? Даже и не ги прие!

Остави Главния Секретаръ Иванъ Алтъновъ да имъ съобщи горчивата истина. За тѣхъ несе чу повече нищо! Каква участь ги е чакала въ Съветския Съюзъ, всѣки може да си представи, четейки "Архипелагъ Гулагъ" отъ Солженицинъ. Въ първия томъ той описва за масовото преследване и унищожение на компактни маси отъ татари, нѣмци и казаци, обвинени отъ Сталинъ въ сътрудничество съ германцитѣ.

Нека този споменъ послужи за примѣръ на днешнитѣ емигранти: 100 години не бѣха достатѣчни да заличатъ езикътъ и българския духъ у простицитѣ, но здрави българи отъ Азовския край!

РЕЦЕПТА ЗА ПОБЕДА.

Писмо отъ ЛЕНИНЪ до Комисаря на Външнитѣ работи на Съветския съюзъ презъ 1920 год. ЧИЧЕРИНЪ, смисъла на което писмо е валидно и до днесъ.

"Като резултатъ на моитѣ наблюдения презъ време на годинитѣ на моята емиграция, трѣбва да установя, че така нареченитѣ културни водачески слоеве въ Западна Европа и Съединенитѣ Щати на Америка сѣ просто неспособни да преценятъ съвременното политическо положение и фактическото отношение на силитѣ. Тѣзи културни водачи сѣ глухи и нѣми. и нашитѣ отношения къмъ тѣхъ трѣбва да се базиратъ върху тази предпоставка".

"Една революция никога не се развива въ една права линия или въ единъ непрекъснатъ процесъ. Тя произвежда едни скокове напредъ и назадъ, едни серии отъ нападения и фази на отстъпления. Въ тѣзи периоди расте силата на революцията и подготвя крайната победа. Това представлява единъ дългосроченъ процесъ, който социалистическата революция трѣбва да преодолѣе".

"Затова е необходимо да се подбератъ известни маневри, които ще ускорятъ нашата победа:

А/. За да се подмамятъ "глухонѣмитѣ", трѣбва да имъ обяснимъ, че има едно раздѣление, разбира се фиктивно, между нашето управление и управляващитѣ органи отъ една страна и отъ друга страна - Партията, Политбюро то и Комитерна. Тази идея трѣбва особено да се наблегне, щото да се повѣрва, че на територията на Съветския Съюзъ има сѣщо и други политически групировки. "Глухонѣмитѣ" ще повѣрватъ на тази маневра!

Б/. Ние ще трѣбва да изкажемъ желанието, по-възможностъ най-скоро, да установимъ връзки съ капиталистическитѣ страни и то на основата на абсолютното невмешателство въ вътрешнитѣ работи на нашата страна. "Глухонѣмитѣ" ще повѣрватъ и това!

Тѣ ще бѣдатъ очаровани отъ това предложение и ще ни отворятъ широко вратитѣ си. Презъ тѣзи отворени врати, ще трѣбва по най-бързия начинъ да вкараме емисаритѣ на Комитерна и на Партията подъ булото на дипломатически, културни, духовни и стопански представители. Най-добритѣ наши емисари ще бѣдатъ дейцитѣ на културната размѣна и тѣзи, облечени въ свещенически и владишки раса".

Да се казва истината - това е единъ буржуазенъ предразсъдакъ. Една лжа се оправдава, щомъ като е за постигане на цельта. Капиталиститѣ и тѣхнитѣ управления ще си затворятъ очитѣ предъ нашитѣ активни дѣла. По този начинъ, тѣ ще бѣдатъ не само глухонѣми, но и слѣпи!

Тѣ ще ни дадатъ на разположение кредити, които ще ни послужатъ да заздравимъ комунистическитѣ партии въ тѣхнитѣ собствени страни. Тѣ ще ни дадатъ материали и технически познания, които ни липсватъ. Тѣ ще ни възобноватъ военната индустрия, която е нужна намъ, за бѣдащитѣ победоносни нападения срещу нашитѣ доставчици.

Съ други думи: Западнитѣ страни ще се мѣчатъ съ всички сили да подготвятъ своето собствено унищожение!".

Иванъ Димитровъ
Ню Йоркъ, Съединенитѣ Щати

Не е необходимъ задълбоченъ погледъ на вестниците и списанията, издавани въ България, за да се установи, че всички сѫ плодъ на една редакция. Съдържанието е винаги едно и също, различенъ е само начина на предаването на материала - допуснатъ отъ цензурната комисия - следъ най щателна провѣрка, разбира се. Всичко това се прави, за да се поддържа заблудението на нещастния читателъ, това е целта на огромния идейно-пропаганденъ апаратъ на режима на комунистите въ България.

Прелиствайки страницитѣ на Софийскитѣ ежедневници, ние се облъскваме навсѣкжде съ известията за непрекъснати победи на социализма и комунизма въ всички отрасли на селското стопанство, промишлеността, търговията, предсрочно изпълнение на петилѣткитѣ, за нови герои на социалистическия трудъ, нови методи и начини за работа, нови носители на звания, ордени и отличия - всичко това набрано съ възможно най-едъръ шрифтъ.

Но народътъ не се лъже лесно - отъ ухо на ухо се шепне, че въ комунистическия вестници, само датата била вѣрна. Четейки тѣзи вестници, ние си спомняме за така наречения "Книженъ тигъръ" или за детската игра съ пускане сапунени мехури срѣщу вѣтъра. Така съ тѣзи бомбастични лъжи, комунистическия "печатари" отъ София се опитватъ да хвърлятъ прахъ въ очитѣ на хората. Но всички вече отдавна сѫ разбрали, че това е само ефтинъ камуфлажъ, съ които се прикрива неспособността на режима да се справи съ политическото и икономическо плачевно положение въ страната.

И затова любимата игра на комунистическата върхушка е именно "теорията на сапуненитѣ мехури", защото тя е добре изпитана отъ "Голѣмия братъ" т.е. другаритѣ отъ Кремълъ и прилагането ѝ въ васална България е надлежно осигурено.

Всѣко червено правителство трѣбва да служи на своитѣ избиратели. Ето вече 31 години софийскитѣ марионетки следватъ вѣрно този принципъ и служатъ вѣрно на Московскитѣ си господари-избиратели. Следъ кланетата на и следъ 9 Септемврий 1944 година, национализациитѣ, колективизацията и настъпилия хаосъ, Москва наложи смѣна въ партииния апаратъ, като тѣхнитѣ глашатаи обявиха, че грѣшкитѣ сѫ били отражение на субективния факторъ и на култа на личността.

Червената преса безсрамно плъсеша върху това, което бѣ възвеличавала до вчера чакъ до небесата. Героя на комунистите Трайчо Костовъ бѣ обявенъ за шпионинъ на капиталиститѣ и фашистъ, обесенъ и следъ това реабилитиранъ. "Бащата на всички народи", "Гения и Любимия водачъ" Сталинъ, едва се бѣше мумифициралъ, за да бѣде изхвърленъ отъ мавзолея на Ленинъ, като потъна вече въ забвение. Естествено, при различнитѣ промѣни на личноститѣ, се явяватъ и недоволни групи, и не веднѣжъ само намѣсата на "Чекиститѣ" въ последния моментъ е предотвратявала самоизбиването на комунистическия чакали.

Българската преса, както всичкитѣ комунистически пропагандни апарати по свѣта е едно послушно и слѣпо оръдие на Кремълъ и би било най-наивната глупостъ да се вѣрва, че отъ нея може да се научатъ обективни сведения и новини.

ЕВРОПЕЙСКАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ЗА САМООПРЕДЪЛЕНИЕ И ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЪКА.

На 5 и 6 IV 1975 в Люцерн /Швейцария/ заседава за втори път ЕВРОПЕЙСКАТА КОНФЕРЕНЦИЯ ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЪКА под председателството на Д-ръ Франц К. Лой, член на Европейския Парламент в Срасбург. Бяха представени неофициално почти всички Западни Европейски страни, а също и държавитѣ задъ Желѣзната завеса съ 200 делегати. България бѣ представена отъ Д-ръ Стефанъ Мариновъ, Д-ръ Иванъ Банковски и г-жа Мария Вагнеръ.

Бяха разгледани въпроситѣ свързани съ правата на човѣка и осъдена липсата на такива права въ комунистическитѣ страни. Д-ръ Стефанъ Мариновъ разгледа международното положение въ връзка съ Съветскитѣ напѣни отъ 21 години насамъ да бѣде заблуденъ свѣта съ тѣхната идея за Европейска "сигурност", въдица, хвърлена още отъ Молотовъ презъ 1954 година и подсилена сега съ съглашението въ Хелзинки, главната целъ на което е да осигури димилитаризирането на Западна Европа. Д-ръ Ив. Банковски говори за надвисналата се опасностъ надъ България да бѣде включена въ територията на Съветския Съюзъ, безъ да се даде право на българския народъ да се изкаже по този въпросъ. Също и за нечувания тормозъ надъ българското население въ Македония, особено въ границитѣ на Гърция, гдето на единъ милионъ българи е забранено да говорятъ на родния си езикъ, да носятъ български имена или да споменаватъ за нѣщо българско. Нашата поробена Родина бѣ достойно представена отъ тѣзи наши делегати!

Накрая Конференцията изработи единъ Манифестъ, въ който се апелира за "Осъществяване на човѣшкитѣ права - предпоставка за отстраняване на международната натѣгнатост". Изработи се също и една Резолюция, въ която се иска правата на човѣка да бѣдатъ осъществени и за хората на Истока и принципитѣ за самоопредѣление да бѣдатъ приложени за всички народи.

Тази Конференция бѣ свикана, за да може свободното обществено мнение на Запада да бѣде предупредено за голѣмата опасностъ надвиснала надъ свободния Западъ отъ тъмнитѣ замисли на Съветитѣ при уреждането на "Системата за Европейска сигурност".

ПРОТЕСТНИ ПИСМА ДО ПРЕЗИДЕНТА ФОРДЪ.

По случай Конференцията въ Хелзинки, емигрантитѣ отъ задъ Желѣзната завеса съ изпратили хиляди протестни писма и телеграми до Президента Фордъ. Отъ името на:

- "КОМИТЕТА НА ПОРОБЕНИТѢ НАРОДИ", Ню Йоркъ. Президентъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ:
"...да не стане Хелзинки една втора Ялта".
- "БЪЛГАРСКИ РЕПУБЛИКАНСКИ КЛУБЪ" Чикаго.
"За комуниститѣ всички договори сѣ парче хартия...не забравяйте Ялта!".
- "БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ", Ц.У.С. Ню Йоркъ, Председател: Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.
"Не убивайте и последната надежда за свобода на поробенитѣ отъ комунизма народи".
- "БЪЛГАРСКИ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ" Испания. Представител: Иванъ Ивановъ.
"...не правете прелатство за каузата на поробенитѣ народи!".
- "АНТИБОЛШЕВИШКИ БЛОКЪ НА НАРОДИТѢ", Ню Йоркъ. Подписано отъ 28 представители.
"...20 милиона Американски граждани, родени въ странитѣ задъ Желѣзната завеса ще си помислятъ за кого да гласуватъ при следващитѣ избори 1976 година..." и пр. и пр.

АНГЛИЙСКИ КОМУНИСТИЧЕСКИ ЛИДЕРЪ ЗА БЪЛГАРИЯ.

Chicago Tribune

Saturday, Sept. 13, 1975

But he was chastened by what he found in Bulgaria—theft, corruption, inefficiency, overcharging, and a variety of other inconveniences [the same things which have been found by many tourists who have visited the U. S. S. R.].

"It was a disaster," Scargill said. "I'll never go back again."

CHICAGO SUN-TIMES,

Wed., Sept. 10, 1975

Prominent British Communist Arthur Scargill came home fuming from a visit to Bulgaria where he paid \$250 for a hotel room, coughed up nine times the market price for vegetables and couldn't get a restaurant to give him change. "If this is an advertisement for international socialism," he exploded, "then they'll create more capitalists than I've ever seen. If this is communism, they can keep it."

Предаваме изявленията на лидера на Английската Комунистическа Партия отъ впечатленията му отъ България.

"Кражби, корупция, мошеничества и редици други нередности". "Ако това е комунизъмъ - нека си го запазатъ за себе си". "Това мое посещение бѣ катастрофа - азъ никога нѣма пакъ да отида въ България!".

"БОРБА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ"

По решение на Канцлеството на Ордена бѣха наградени следнитѣ приятели на Българския народъ и на неговата освободителна кауза:

При скромно тържество въ Гермесхаймъ, Германия, представителя на Б.Н.Ф.г. Коста Порязовъ поднесе Отличията, като г. Георги Иловъ въ своята речъ благодари на германцитѣ, които така братски се грижатъ за българскитѣ политически емигранти. Отговори Деканъ Отто Томасъ, който благодари за честта, като похвали българскитѣ емигранти за тѣхната упоритостъ въ борбата имъ за свободата на Родината. Наградени бѣха въ Гермесхаймъ, Германия:

ЗИГОРИДЪ ЯНЦЕРЪ, Кметъ на градъ Гермесхаймъ.
Д-РЪ ДИТЕРЪ БРЮХЕРЪ, Медицински Директоръ.
ЛУДВИГЪ ЕБИНГЕРЪ, Директоръ на Труда.
ХАНСЪ ДАЙНЛАЙНЪ, Директоръ на Образованието.
ОТТО ТОМАСЪ, Деканъ на Вѣроизповѣданията.
ОТТО ХАУЕРВАСЕРЪ, Директоръ на Емиграцията.

Пресата отбелѣза съ дописки и снимки това Герmano-Българско тържество, което се посрещна отлично отъ жителитѣ на града и отъ емиграцията.

Следъ Гергьовденскитѣ тържества въ Бѣрало, Съединитѣ Щати, Председателя на Ордена Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ поднесе Ордена на многозаслужилата въ полето на културата на Поробенитѣ Народи Д-РЪ ЗДЕНКА ГРАДЕЛЪ МАНУЕЛИ, която благодари за честта.

г. Х. И. СЦИПРОНАТЪ

Д-РЪ А. РОНЕТЪ

г. ХАНСЪ ЕБЛИНГЪ

Следъ Панахидата въ Чикаго, Канцлера на Ордена Д-ръ Георги Паприковъ поднесе Отличието на приятели на Българския народъ и многозаслужили борци противъ комунизма:

Д-РЪ АЛЕКСАНДЪРЪ РОНЕТЪ, Дългогодишенъ борецъ съ оръжие въ рака, Председателъ на много Румънски национални организации, редакторъ на редица книги и списания. Отличенъ приятелъ на българското дѣло. Бившъ Председателъ на Герmano-Американския Националенъ Конгресъ. Авторъ на редица статии противъ комунизма.

ХАНСЪ ЕБЛИНГЪ

ХАНСЪ ЙОАХИМЪ СЦИПРОНАТЪ, Секретаръ на Герmano-Американския Националенъ Конгресъ. Както баща му въ I Свѣтовна война, така и той въ II война сж се били като авиатори заедно съ българскитѣ войски на Македонския фронтъ, за свободата на нашитѣ братя.

КУРСОВЕ ЗА "ЕТНИЧЕСКИ ЛИДЕРИ" ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

Федерацията на Етническите групи в Ню Йоркъ, съ Председател Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ устрои под негово ръководство три месечен курс за подготовка на Обществени водачи на Етническите групи, посетен от повече от 30 души. Лектори бяха Професоръ Бачка - унгарецъ и Д-ръ Валетути - италианецъ. От страна на България курса бѣ завършенъ отъ г.г. Маринъ Мариновъ, Дрданъ Ивановъ, Емиль Атанасовъ, Иванъ Димитровъ, Димитъръ Захариевъ, Василь Пападоповъ и Иво Върбановъ.

На 1 VII 1975, следъ привърване на курса, цѣлата група, водена отъ Д-РЪ ДОЧЕВЪ посети Главната Квартира на Федерацията в Вашингтонъ, гдето говориха г.г. Паулъ Дикъ и Джонъ Хемингуей, а също и Директора отъ Министерството на Просвѣтата

г. Елбшайнъ. Развиха се дискусии относно редица инициативи за подготовка на новитѣ емигранти, пристигащи в тази страна отъ задъ Желѣзната завеса.

Отъ страна на управляващитѣ срѣди се прояви голѣмъ интересъ къмъ групата, която бѣ приета отъ Сенаторитѣ Джавицъ и Бъркли и Народния Представителъ Биаджи. Станаха интересни политически разисквания относно проблемитѣ на поробенитѣ народи и специално външната политика на Съединенитѣ Шати.

Главната целъ на тѣзи курсове е да се подготвятъ политически и социално емигранти, които да работятъ съ Етническите групи, като се грижатъ за разрешаване на тѣхнитѣ проблеми и подпомагане на тѣхнитѣ инициативи.

СЪ СЕНАТОРА БЪКЛЕЙ. СЪ СЕНАТОРА ДЖАВИЦЪ

КОНГРЕСЪ НА ЕТНИЧЕСКИТЕ ГРУПИ ПРИ РЕПУБЛИКАНСКАТА ПАРТИЯ НА СЪЕДИНЕНИТЕ ШАТИ.

Отъ 15 до 18 V 1975 в Вашингтонъ се състоя Конгресътъ на Етническите Групи при Републиканската партия, в който взеха участие делегати отъ цѣла Америка. Българската група бѣ представена отъ Д-РЪ ИВ. ДОЧЕВЪ, г-ха Биса Дочева и г. Георги Петровъ.

На Конференцията съговорили редица Сенатори и Народни Представители, като били разисквани много актуални политически въпроси. Гласувана е била резолюция в полза на политиката, която Съединенитѣ Шати трѣбва да води спрѣмо комунистическите страни за свободата на поробенитѣ народи.

За Председател на Екзекутивния Бордъ е билъ избранъ Народния Представителъ Едвардъ Дервински, а за членъ на Борда съ най-многогласове Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, който е първия българинъ да заема такава висока позиция в Републиканската партия.

ЕТНИЧЕСКИТЕ ЛИДЕРИ СЪ Г. МАРИО БИАДЖИ.

ЕМИГРАНТСКИ ЖИВОТЪ

НЮ ЙОРКЪ. ЧЕСТВУВАНЕ "СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ".

Тази годишното чествуване стана отъ 13-19 VII 1975 съ голѣми траурни тържества организирани отъ Комитетъ, начело на който бѣ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Въпрѣки проливния дъждъ въ манифестацията по главната улица въ Ню Йоркъ участвуваха нѣколко хиляди души. България бѣ представена отъ внушителна група, начело съ знамето носено отъ Петъръ Николовъ. Въ Катедралната Църква се състоя Тържествена Панахида, следъ която говори Монсиньоръ Балкунасъ. Президентъ Фордъ издаде специална Прокламация, която бѣ прочетена на митинга.

На 16 VII 1975 в Общинския Домъ, кметътъ на Ню Йоркъ г. Абрахамъ Бийнъ прочете своята Прокламация предъ делегация отъ 15 нации съ тѣхнитѣ знамена. Българскиятъ знаменосецъ бѣ г. Д. Стояновъ. На речъта на кмета отговори Д-РЪ ДОЧЕВЪ, който декларира, че емигрантитѣ никога нѣма да се откажатъ отъ борбата, докато не видятъ отново тѣхнитѣ страни свободни отъ комунизма.

Въ тѣзи тържества участвуваха най-активно Американскитѣ Легионери и Народния Представител г. Марио Биаджи. Въ недѣля, на 13 VII 1975 Александъръ Солженицинъ даде интервю предъ телевизията, като най-активно подкрепи борбата на поробенитѣ отъ комунизма народи за свобода.

КОНВЕНЦИЯ НА "АНТИБОЛШЕВИШКИЯ БЛОКЪ НА НАРОДИТЪ".

На 12 IV 1975 въ хотелъ Рузвелтъ въ Ню Йоркъ се състоя конвенцията на А.Б.Н. чийто Председателъ е вече 10 години Д-РЪ ДОЧЕВЪ. Участвуваха представители на 19 нации, като почетни гости бѣха Проф. Ярославъ Стецко - Свѣтовенъ Председателъ и г-жа Слава Стецко - Редакторка на Съюзнитѣ списания. Българската делегация се състоеше отъ: г. г. К. Кондовъ, А. Андоновъ, М. Мариновъ, П. Николовъ, Е. Атанасовъ и Н. Калояновъ.

Конференцията мина при много голѣмъ успѣхъ. Приета бѣ резолюция за възвръщане на свободата на поробенитѣ отъ комунизма народи. Отъ страна на А.Б.Н. на Д-РЪ ДОЧЕВЪ бѣ поднесена почетна плака за неговото 10 годишно Председателствуване.

Накрая бѣ избранъ новъ Президиумъ съ Председателъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ и отъ българска страна Д-ръ Георги Паприковъ, а въ Екзекутивния Бордъ влизатъ като представители на България г. г. Андонъ Андоновъ и Маринъ Мариновъ.

ПЕТНАДЕСЕТИЯ КОНГРЕСЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ ЩЕ СЕ СЪСТОИ НА

6 и 7 МАРТЪ 1976 ГОДИНА ВЪ НЮ ЙОРКЪ.

По решение на Ц.У.С. на Б.Н.Ф. Годишния Конгресъ на Организацията ще се състои въ НЮ ЙОРКЪ на 6 и 7 МАРТЪ 1976 година въ хотелъ КОМОДОРЪ. Очакватъ се делегати и гости отъ много градове на Америка и Канада, Европа и Южна Америка.

Клона на Б.Н.Ф. въ Ню Йоркъ още отъ сега взима мѣрки за най-успѣшното изнасяне на това общобългарско събрание. Въ програмата е предвидено тържествено чествуване годишнината отъ Освобождението на България отъ Отоманско иго, като за случая ще се изнесе голѣма Национална Вечеръ.

Този Конгресъ ще озаменува 30 години отъ основаването на Българския Националенъ Фронтъ и борбата въ емиграция противъ поробителитѣ на Родината.

ТРАГЕДИЯТА НА ЕДИНЪ БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТЪ.

На 15 VII 1975 антикомуниста Иванъ Д.Таковъ, 24 годишенъ, дирейки свободата, отклони патнишки самолетъ отъ България за Солунъ, гдето го принуди да слезе. Тамъ той се предаде на Гръцкитѣ власти и помоли за политически азилъ. Лѣвичарското правителство на Караманлисъ, обаче, го осъди да бъде върнатъ въ България.

Нашата Организация, щомъ се научи за това престъпно решение, веднага изпрати протестни телеграми и писма до Гръцкото правителство, до Главния Секретаръ на ООН, и до Комисията за Зашита на Човѣшкитѣ Права.

Достойниятъ български патриотъ, предпочете смъртта предъ робскитѣ вериги въ България и на 22 VIII 1975, като се хвърли отъ третия етажъ на полицейското здание въ Атина, слага край на живота си. Б.Н.Ф. отново изпрати най-остри протестни писма до Гръцкото правителство, до ООН, протестирайки за тази безчовѣчна постъпка на гръцкитѣ власти.

ТРАГЕДИЯТА НА ОЩЕ ЕДИНЪ БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТЪ.

Както съобщихме въ миналия брой на БОРБА, на 24 IX 1974 всички комунистически вестници въ България дадоха обширни стереотипни съобщения за единъ скроенъ процесъ противъ българския патриотъ Борисъ Арсовъ Илиевъ, който при загадъчни обстоятелства изчезна отъ Дания. Въпрѣки, че по това време комуниститѣ обявиха своята прословута "амнистия" Борисъ Арсовъ Илиевъ бѣ осъденъ за неизвършени престъпления на 15 години тежъкъ затворъ.

Въ началото на Януарий 1975 нѣкои български вестници дадоха на последнитѣ страници едно кратко съобщение, че Борисъ Арсовъ се е билъ "самоубилъ" въ затвора. Познавайки жестокитѣ и кървави комунистически методи, всѣкому е ясно по какъвъ начинъ е станало това "самоубиство" въ най-строгата пазения затворъ въ България.

Нашата Организация веднага изпрати протестни писма до ООН, до Комитета за Човѣшки Права, до Външното Министерство на Дания и до Международния Червенъ Кръстъ които институции, както се очакваше, отговориха съ шаблоннитѣ канцеларски съжаления за "нешастния случай"!

ЧЕСТВУВАНЕ "ДЕНЬТЪ НА ХРАБРОСТЪТА" ВЪ БЪФАЛО.

На 4 V 1975 въ залата на Православната Църква "Св. Георги" клона на Б.Н.Ф. устрои традиционното чествуване на "Денъ на Храбростта", на което присъствуваха надъ 100 души български емигранти, а сѣщо и гости чужденци. Тържеството се откри съ пламенно слово отъ председателя на клонъ Бѣфало г. Миро Герговъ, като молитвата бѣ прочетена отъ г. Тодоръ Гроздановъ. Главенъ говорителъ бѣ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, а отъ странана гоститѣ отъ Канада говори г. Цоню Градинаровъ.

Бѣха получени поздравителни телеграми отъ Н.В. Царъ Симеонъ II, отъ кмета на градъ Бѣфало и отъ много политически лица. Другия денъ телевизията и радиото дадоха обширни предавания по този случай. За отличното изнасяне на това тържество допринесоха много: Г-житѣ Гергова, Динчева, Димитрова, Петровска, Н. Димитрова и г. г. Хр. Пулевъ, Г. Башевъ, Б. Господиновъ, П. Йосковъ С. Обачиевъ и разбира се, председателя г. Миро Герговъ.

ЧЕСТВУВАНЕ "СЕДМИЦАТА НА ПОРОБЕНИТЪ НАРОДИ".

На 13 VII 1975 по случай "Седмицата на Поробенитѣ Народи" клона на Б.Н.Ф. начело съ председателя си г. Миро Герговъ и съ развѣто знаме взе най-активно участие въ парада устроенъ по главнитѣ улици на града. На 16 VII 1975 въ хотелъ Шатлеръ се състоя грамаденъ митингъ и банкетъ, съ участието на много видни политически лидери-емигранти, а сѣщо и Американски общественници. Нашиятъ представител г. Миро Герговъ бѣ на главната маса между другитѣ национални лидери.

Военен орденъ за храбростъ.

Брой 1
Торонто-Август 1975 г.
БЪЛГАРСКИ АНТИ-КОМУНИСТИЧЕСКИ БЮЛЕТИНЪ

Издание на Канадския клонъ на
Българския Националенъ "Фронтъ въ Америка, Инк.
Published by the Canadian Chapter of the
Bulgarian National Front of America Inc.
Адресъ: P.O. Box "287", Station "5" - Toronto, Ontario, Canada M5M 4L7
Phone: 741-9490

НАШИТЪ ПАТЪ
Молкоплати командуваната отъ Москва Социална преса започне да бълва

БУДНО ОКО. Български Антикомунистически бюлетинъ.
Брой 1, Торонто, Канада. Августъ 1975, 8 стр. Издание на
Българския Националенъ Фронтъ, Инк.

Клонътъ на Б.Н.Ф. въ Канада започна да издава
този борчески Бюлетинъ, за да дава бръзъ и здравъ
отпоръ на засилилитъ се комунистически попълзновения,
главно въ Канада. Бюлетина апелира за сплотеностъ въ
общата антикомунистическа борба. Статитъ и съобщения-
та въ първия брой бичуватъ комунистическитъ мекерета,
както тука въ Свободния свѣтъ, така и тамъ - въ поробе-
на България.

На нашия си събратъ, БОРЕА пожелава здравъ духъ,
постоянство и успѣхъ въ общата борба.

Христо Статевъ

УНИЩОЖЕНИЕТО НА СРЪДНИТЪ
КЛАСИ ВЪ БЪЛГАРИЯ

Срѣдната класа въ всѣка държава е база на стабилностъ, напредъкъ и мирно
развитие. Нейното унищожение е първата задача на комуниститъ, веднѣжъ добрали се
до властта. Въ своята студия, покойния г. ХРИСТО СТАТЕВЪ, бившъ министъръ, държавникъ
и известенъ публицистъ, разглежда унищожението на срѣдната класа въ България и
насилването пролетаризиране на маситъ.

Особено интересенъ е прегледа за икономическото развитие въ България, преди
9 Септемврий 1944 - базирано на битовитъ основи на българския народъ. Социалнитъ
грижи на държавата, голѣмото значение, което се отдаваше на професионалнитъ органи-
зации и идейнитъ бази - държавата се схващаше като средство на общността -
създадоха една благоденствуваща и цвѣтуща страна.

Стяпка по стяпка г. Статевъ описва унищожението на търговското, земеделското
и дребно-занаятчииското съсловие. Съ умението на даровитъ публицистъ, въ нѣколко
реда, той обхваща крайния резултатъ: "Едно полувѣковно построение на Българската
държава е съборено отъ основи. Новитъ управляващи фактори бродятъ като сомнабули
изъ развалинитъ..."

Тази извънредно интересна брошура би трѣбвало да се преведе на чужди езици,
за да се отворятъ очитъ на нѣкои свръхзаблудени Западни "хуманисти" и "идеалисти".

Проф. НЕДКО ИТИНОВЪ

ЕСЕТА ЗА СВОБОДАТА

Печатана на български и английски езикъ,
Римъ, Италия. 203 стр, 1974 год. Предговоръ
и биография отъ Д-ръ Кирилъ Дрѣниковъ.

Професора въ Американския Университетъ въ Бейрутъ, Лебанонъ, гдето той
преподава отъ години наредъ Изящни Изкуства е познатъ на българската емиграция
съ своитъ издания описващи живота и политиката на Срѣдния Изтокъ.

Въ това ново издание, като въ една енциклопедия авторътъ обхваща статии и
есета писани отъ 1949 до 1972 година, хронологически подредени. Тѣмитъ сж най-
разнообразни: изъ емигрантския животъ и дейностъ, международна антикомунистическа
борба, идейно оборване на комунизма, за демокрацията, за ООН, за Свѣта Гора и пр.

И този брой на "Свободенъ Народъ" дава интересни
съобщения отъ поробена България, като бичува комунисти-
ческитъ издевателства надъ беззащитнитъ граждани въ
Родината, по затвори и лагери.

Съобщенията на международното положение главно се
разглеждатъ отъ национална база. Вестникътъ е добре
осведоменъ и списванъ и полезенъ за емиграцията.

СВОБОДА
НАШЕ СЪЩЕ
ВЪ ЛИБЕРАЛИЗМА

свободенъ
НАРОДЪ

Централен орган на БЪЛГАРСКАТА СОЦИАЛДЕМОКРАТИЧЕСКА ПАРТИЯ
Zentralorgan der Bulgarischen Sozialdemokratischen Partei - im Exil
The Paper of the Bulgarian Social Democratic Party in Exile
Organ Central de Partii Social Democratice Bulgare in Exil

СВОБОДЕН
НАРОДЪ

1975 1/4

ИЗЛОЖБА ЗА ИВАНЪ ВАЗОВЪ ВЪ КЛИВЕЛАНДЪ.

Ив. Вазовъ.

Видниятъ нашъ публицистъ и библиографъ Проф. АСЕНЪ НИКОЛОВЪ, емигрантъ въ Кливеландъ е устроилъ въ Градската Библиотека изложба отъ книгитѣ на Иванъ Вазовъ по случай 125 години отъ раждането на народния ни поетъ.

По този случай г. Николовъ е издалъ една художествена програма съ биографията, кратка библиография и Вазови стихотворения, преведени на английски езикъ. Изложбата е била масово посетена, не само отъ български емигранти но и отъ много чужденци, които се интересуватъ отъ историята, литературата и политиката на нашата страна.

Поздравяваме г. Асенъ Николовъ съ този новъ приносъ за популяризиране на българщината въ Съединенитѣ Шати.

Г. ДРАГОМИРЪ ЗАГОРСКИ   ЗЛАТНИЯ МЕДАЛЪ

ве, пликосе, както и историческо интерпретиране на първитѣ български пощенски марки издадени на 1 V 1879 година.

По случай тази Свѣтвна Изложба Софийското комунистическо правителство мобилизира всички филателисти въ България, като ангажира 50 рамки за изложение, само и само български емигрантъ да не взема Първата награда. Презъ време на Изложението, обаче, рамкитѣ надъ които стоеше грамаденъ надписъ "Народна Република България"... стояха празни! Въ замѣна на това, търговчета отъ София продаваха нѣкакви картинки, на които публиката подигравателно се присмиваше. Така комуниститѣ ефтино представятъ нещастната ни Родина България!

Поздравяваме нашия съмишленикъ г. Драгомиръ Загорски съ голѣмото постижение, което всащностъ не е първо. Досега той е получилъ 6 голѣми премии за неговитѣ изложения въ Свѣтвнитѣ Филателни изложби.

АКТИВНА ДЕЙНОСТЪ НА КЛОНА АРИЗОНА НА Б.Н.Ф.

Председателтъ г. Г. Антоновъ е държалъ пламенна речъ на тържествата по случай чествуване паметта на Украинския герой Генералъ Чупринка, който 15 години се бори съ оръжие въ рака противъ поробителитѣ на Украина.

Клона също е взелъ активно участие въ демонстрации противъ инфилтрациитѣ на комуниститѣ въ тази страна, също и по случай "Седмицата на Поробенитѣ Народи".

ЕДИНЪ БЪЛГАРСКИ ПАТРИОТЪ НИ ПИШЕ.

НИКОЛА СОФРАНЪ, българинъ отъ с. Винга, Румънски Банатъ, чиито прадѣди сж избѣгали отъ турския гнѣтъ преди 300 години въ тогавашната Австрийска Империя, ни пише на чистъ български езикъ високо патриотично писмо:

"Азъ никога не съмъ видѣлъ моята Родина България, но въ моитѣ жили тече чиста българска кръвъ. Както моитѣ дѣди загинаха въ Чипровци въ борба противъ душманитѣ, така и азъ съмъ готовъ да падна въ борба противъ поробителитѣ на България-комуниститѣ".

Този български патриотъ има едно желание: иска да се задоми съ българка-емигрантка и да свие гнѣздо въ Западна Германия. Той е 34 годишенъ и има отлична работа въ Мюнхенъ. Адреса му е: Mr. Nikola Sofran, Hierlangerweg 8, 8 Munchen 70, W. Germany.

г. НИКОЛА СОФРАНЪ

ЕМИГРАНТСКИ ПАНАХИДИ.

По случай 31 години отъ поробването на нашата мила Родина България и въ памет на 100,000 български патриоти безжалостно избити отъ Отечествоно-Фронтвците на и следъ 9 Септемврий 1944 година, Българската Национална емиграция устрои по цѣлия свѣтъ ВЪЗПОМЕНАТЕЛНИ ПАНАХИДИ.

Съ многочисленото си присѣствие, българскитѣ колонии навредѣ отдадоха заслужена почитъ къмъ тѣзи, които паднаха за свободата на България или гинатѣ и днесъ по затвори и концентрационни лагери въ нещастна България.

На много мѣста бѣ прочетена Упокойна Молитва за незабравимия нашъ Царъ Обединителъ Борисъ III, а също и за наши съграждани починали далечъ отъ Роденъ край.

Панахидитѣ бѣха отслужени предимно въ Български Православни Църкви, а кадето нѣма такива, въ братски намъ Божи Домове. Неще и дума, че Българскитѣ комунистически църкви въ чужбина сабатираха най-усърдно тази общобългарска християнска акция.

НЮ ЙОРКЪ, СЪЕДИНИНИТЪ ШАТИ.

На 14 IX 1975 въ Украинската Православна Църква Б.Н.Ф. организира ежегодната Панахида, която бѣ една величествена манифестация на антикомунистическия духъ на емиграцията. Наредъ съ българскитѣ емигранти бѣха представени и братскитѣ намъ народи: Украинци, начело съ Инж. Хладки и Д-ръ Соколишинъ, Кубанци-съ г. Агуера, Козаци-съ Полк. Назаренко, Китайци-съ Д-ръ Юнгъ, Унгарци съ г. Рока, Италианци-съ г. Гета, Германци-съ г. г. Уличъ и Джонсонъ, Хървати-съ г. Басичъ, Литванци-съ г. Колбертъ, Грузинци-съ г. Абдуладзе, Консервативната партия-г. Колъ.

Епископъ Базилевски и Д-ръ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ произнесоха високо патриотични слова. Американското и Български знамена бѣха предъ олтаря държани отъ г. г. Николовъ и Стрежановъ. Следъ Панахидата, въ Църковната зала се сервира жито и вино, за Богъ да прости, като събранието се откри отъ г. Колъ Кондовъ. Отъ страна на чужденцитѣ поднесоха своитѣ съчувствия лидеритѣ имъ. Заслуги за това отлично организирано траурно тържество иматъ: г-жа Атанасова, г. г. Кондовъ, Андоновъ, Николовъ, Гескеръ, Атанасовъ, Безовъ, Мариновъ, Строгановъ и др. Открита бѣ подписка за помощъ за БОРБА, като се направиха щедри дарения отъ г. г. Николовъ, Дамяновъ, Андоновъ, Стояновъ, Безевъ Строгановъ и др.

ЦЮРИХЪ, ШВЕЙЦАРИЯ.

На 7 IX 1975 въ Руската Православна Емигрантска Църква се отслужи Тържествена Панахида, организирана отъ Б.Н.Ф., съ дейната помощъ на родолюбивото семейство Кьорчеви и приприсѣствието на българската колония. Следъ Панахидата свещеникътъ каза затрогващо слово. Раздадено бѣ жито и просфора за Богъ да прости нашитѣ мъченици избити отъ кървавитѣ комунисти.

ФЕНИКСЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 7 IX 1975 въ Украинската Православна Църква се отслужи Тържествена Панахида организирана отъ Б.Н.Ф. при присѣствието на всиики българи въ града. Следъ Божествената Служба подходящо слово каза Председателътъ г. Георги Антоновъ. Сложена бѣ Братска Трапеза въ дома на Братя Гроздеви за Богъ да прости. Тамъ се събра значителна сума помощъ за списаннето БОРБА.

КОРДОБА, АРЖЕНТИНА.

На 7 IX 1975 въ Арабската Православна Църква "Св. Георги" отецъ Давъръ отслужи Тържествена Панахида, организирана отъ Б.Н.Ф. на която присѣствуваха всички българи въ града и околноститѣ и приятели отъ поробенитѣ страни. Следъ Панахидата каза пламенно слово г. Педро Петровъ. Изпратени бѣха дописки до мѣстнитѣ вестници.

САНТА БАРБАРА, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 7 IX 1975 въ Католишката Църква "Св. Георги" г. Ангелъ Марковъ организира скромна Панахида, на която присѣствуваха малцината българи отъ града и околността както и тѣхни приятели отъ поробенитѣ отъ комуниститѣ страни.

БЪФАЛО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 7 IX 1975, Б.Н.Ф. организира Тържествена Панахида в Православната Църква "Св. Георги", обслужена от о. Георги при стечение на много български емигранти и техни приятели от поробените страни. Прочетена бѣ Заупокойна молитва за О'Боза почившия нашъ Царь-Обединителъ Борисъ III. Следъ Панахидата отецъ Георги каза високо патриотично слово.

Сложена бѣ Братска Трапеза въ дома на Председателя г. Миро Герговъ, кдето той говори за най-черната дата въ Българската история - 9 Септемврий 1944 година. Посетени бѣха гробовете на починали наши другари въ борбата.

Между присъстващите бѣ и г-жа Мария Гъркова, съпруга на убития отъ комунистите на 2 II 1945 Народенъ Представителъ, националия герой Иванъ Гърковъ.

ФРАНКФУРТЪ, ГЕРМАНИЯ.

На 14 IX 1975 въ Православната Църква въ Хомбургъ се състоя Панахида въ паметъ на жертвите на комунистическия тероръ. Присъстваха доста наши емигранти и нѣкои представители на поробените отъ комунизма народи.

ТОРОНТО, КАНАДА.

На 7 IX 1975 Б.Н.Ф. и подпредседателя Инж. Ангелъ Гъндерски, организираха Тържествена Панахида въ Православната Църква "Св. Троица", отслужена отъ Протоиерей Василъ Михайловъ, асистирани отъ църковния хоръ. Прочетена бѣ също и Заупокойна Молитва за всички наши граждани, починали далечъ отъ Роденъ край.

Църквата бѣ препълнена съ богомолци, борци-антикомунисти, между които личеха: Инж. А. Гъндерски, П. Пелтековъ, Ц. Градинаровъ, Ив. Калайджиевъ, Б. Димитровъ, А. Коцевъ, Д-ръ А. Тодоровъ и много други. Преди Панахидата Всеблагоевния Отецъ Михайловъ държа прочувствено слово припомняйки, какъ на този денъ по цяла България вилнѣха комунистически банди и избиваха всѣки, който не бѣ съгласенъ съ тяхната продажна политика, наричайки го фашистъ и предателъ на народа.

Отецъ Михайловъ също заяви за достойние на всички, че църквата в която служи, никога духовно не е скъсвала съ Майката-Църква въ България, но той никога не може и не ще се подчини на нарежданията на "Св. Синодъ" въ София, така жестоко подтиснатъ отъ комунистическата партия и ръководенъ отъ нея.

Следъ Църковната Служба бѣ раздадено жито, просфора и вино за Богъ да прости и бѣха посетени гробовете на наши скапи покойници. Сложена бѣ Братска Трапеза, благословена отъ Оцеца, на която всички при приятелски разговори седѣха до късно.

ДЕТРОИТЪ, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

Първата Панахида въ Съединените Шати за избитите наши братя отъ комунистите бѣ устроена още презъ 1951 година въ Детройтъ отъ достопочтения нашъ отецъ Георги Николовъ. Вѣренъ на тази благородна традиция и тази година Негово Благоговейство прочете Заупокойна Молитва въ Македоно-Българския Храмъ "Св. Павелъ" на 7 IX 1975, като държа прочувствено слово. Той изрази скръбта на всички емигранти за трагедията въ Родината и изказа надеждата и вѣрата въ светлото бъдаще на българския народъ който Богъ не ще остави въ забвение.

САНТЯГО ДЕ ЧИЛИ, ЧИЛИ.

На 7 IX 1975 Б.Н.Ф. организира Тържествена Панахида въ Руския Православенъ Храмъ "Св. Троица", отслужена отъ отецъ Венеаминъ, при стечение на почти всички български емигранти въ града. Прочетена бѣ Заупокойна Молитва за любимия нашъ Царь Борисъ III, следъ което г. Иванъ Т. Филиповъ каза кратко слово за случая.

ТОЛИДО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 7 IX 1975 въ Българската Православна Църква "Св. Георги Победоносецъ" при стечение на множество богомолци бѣ отслужена Божесвена Панахида, организирана отъ Б.Н.Ф., отъ Негово Благоговейство Отецъ Венцеславъ въ паметъ на жертвите, избити отъ комунистите въ България. Споменати бѣха имената на Регентите като символъ на всички, които загинаха отъ вражеска ръка. Църковния хоръ изпѣ "Вѣчная паметъ" предъ просълзените богомолци-емигранти, загубили Родината си.

ЧИКАГО, СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 7 IX 1975 Б.Н.Ф. организира въ Православната Катедрала "Св.Тройца" Тържествена Панахида,отслужена отъ Митрополитъ Николай,при стечението на българската колония отъ национални емигранти.Присъствуваха и гости отъ другитъ поробени отъ комунизъма страни.Прочетена бѣ Заупокойна Молитва за незабравимия нашъ Царь-Обединителъ Борисъ III,както и за всички наши сънародници,починали далечъ отъ Роденъ край.

Следъ Панахидата,въ Църковния салонъ,г.Никола Янакиевъ откри събранието и на английски езикъ държа речъ за поробването на България преди 31 години отъ комунистите и за тежкото положение на нашия народъ днесъ.Следъ него Д-ръ Георги Паприковъ каза високо патриотично слово,като описа живота,дѣлото и кончината на Царь Бориса,който даде живота си за народа.Раздадено бѣ жито,вино и просфора за Богъ да прости

Въ единъ ресторанта бѣ сложена Братска Трапеза за Богъ да прости,посѣтена отъ много наши братя въ изгнание и гости на българскитъ емигранти.

АМСТЕРДАМЪ,ХОЛАНДИЯ.

На 14 IX 1975 Б.Н.Ф. организира Възпоменателна Панахида въ Католишката Църква "Св.Хаверусъ",при стечение на националнитъ емигранти отъ града и отъ други мѣста въ Холандия.Следъ речта на свещеника,г.Петъръ Цанковъ каза кратко подходяще слово,като описа тежкото положение на поробения български народъ.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза въ единъ ресторантъ,която бѣ открита отъ г.Беровъ,който апелира къмъ емигрантитъ за още по-голѣма сплотеностъ въ борбата за свобода на нашата поробена Родина.

МЕЛБЪРНЪ,АВСТРАЛИЯ

На 7 IX 1975 Б.Н.Ф. организира Възпоменателна Панахида ва нашата Православна Църква "Св.Иванъ Рилски" за чествуване паметта на падналитъ за свободата на България,отслужена отъ отецъ Владимиръ.Накрая Благоговейниятъ отецъ каза подходяще слово за запазване нашата си Християнска вѣра отъ невѣрниците комунисти.

Следъ Панахидата Инж.Игнатъ Веселиновъ държа високо патриотично слово,което трогна до сълзи всички богомолци,масово стекли се на този день въ църквата.Въ църковния салонъ бѣ сложена Братска Трапеза на която г.Полковникъ Роджински отъ Полша благодари за поканата и апелира за най-широко сътрудничество между всички поробени отъ комунизъма народи.Говори също и представителятъ на Либералната партия г.Линдсловъ,който похвали българската национална емиграция за нейната борба противъ комунистите - посегатели на свободата и въ Австралия.

ЛОСЪ АНДЖЕЛЕСЪ,СЪЕДИНЕНИТЪ ШАТИ.

На 31 VIII 1975 въ Българската Православна Църква "Св.Георги" бѣ отслужена отъ Н.В.Преподобия Архимандритъ Михайлъ Панахида за Царя-Обединителъ Борисъ III, по случай годишнината отъ трагичната Му смъртъ.Бѣха се стекли много родолюбиви българи и българки.Следъ службата Архимандритъ Михайлъ произнесе слово за блаженнопочившия Царь,което трогна до сълзи богомолцитъ.

Въ хубавия салонъ на Църквата бѣ сложена Възпоменателна Трапеза,при която Д-ръ Матей Жейковъ произнесе вдъхновено слово за живота и дѣлото на Царь Бориса,изпратено съ бурни овации.

На 7 IX 1975 въ Катедралния Храмъ "Св.Георги" Архимандритъ Михайлъ отслужи Божествена Служба въ паметъ на жертвитъ на комунизъма въ България.Следъ службата той произнесе трогателно слово,като подчерта,че скоро невиннитъ жертви на кървавия комунизъмъ ще бѣдатъ причислени къмъ Сонма на Мченицитъ.Следъ това бѣ сложена Братска Трапеза за Богъ да прости въ салона на Църквата.

БИЛБАО,ИСПАНИЯ.

На 7 IX 1975 Б.Н.Ф. организира скромна Божествена Панахида за падналитъ наши национални герой въ борба противъ комунистите въ България и за жертвитъ на комунистическия тероръ следъ 9 Септемврий 1944 година.Службата бѣ проведена въ Католишката Църква "Св.Мария",като следъ Панахидата г.Иванъ Ивановъ каза подходяще слово предъ малцината българи отъ колонията въ града и тѣхнитъ испански приятели.

СКРЪБНИ ВЕСТИ

След дълго и мъчително боледуване, на 11 VII 1975 в Торонто, почина на 56 годишна възраст съпругата на Борисъ Димитровъ, международно известната българска пианистка

СЛАВКА НИКОЛОВА ДИМИТРОВА

Родена в Бургасъ, още отъ 5 годишна възраст е започнала да взима уроци и на 12 години тя дава първия си концертъ в София и съ своя си талантъ е направила много силно впечатление на известния български професоръ отъ Музикалната Академия Андрей Стояновъ. Три години по късно, тя получава стипендия и завършва Академията съ отличие. Поради изключителния ѝ талантъ, получава държавна стипендия и презъ 1940 г. заминава за Берлинъ на специализация при двамата майстори съ свѣтовна известностъ нѣмския пианистъ Вилхелмъ Кемпфъ и полския пианистъ Раулъ Кочалски. Тѣзи двама майстори са останали очудени отъ таланта ѝ и я лансиратъ на най-голямата концертна агенция, която и организира самостоятелни и съ симфонични оркестри концерти в всички големи градове в Европа. Тука критицитъ я квалифициратъ като една отъ най-големитъ авторитетни интерпретатори на Шопенъ.

Съ идването си на Северо-Американския континентъ, въпреки непозната за тукашния музикаленъ свѣтъ, съ своя си талантъ, тя успѣ да се наложи в Канада и Америка. Въпреки, че бѣ Канадска поданица, навсякъде се явяваше като българска пианистка. Имаше концертъ, при който публиката да не я изпрати не само съ овации, но и съ ставане на крака.

Съ нейната смъртъ, загубата на нейния съпругъ е много голяма, но не по-малка и за насъ, българскитъ емигранти, понеже тя бѣ може би единствената, която ни представяваше достойно на всякъде. Опѣлото се извърши отъ Епископъ Кирилъ, Протоиерей Василъ Михайловъ и отецъ Т. Кобаковъ. Епископъ Кирилъ държа много прочувствено слово, а протоиерей Михайловъ съ много красиви думи я описа като личностъ и артистъ.

На 3 IV 1975 почина в Гермесхаймъ, Германия на 66 години, българския патриотъ и борецъ за свобода, националния емигрантъ

КЪНЮ КЪНЕВЪ

Роденъ в с. Табачка, Свищовско, презъ 1950 той и негови другари образуватъ нелегална група за борба противъ комунизма, която действувала в Свищовско и Русенско. Следната години били разкрити, като едни биватъ избити, а други успѣватъ да избѣгатъ в Турция, между които билъ и Къневъ. Скоро той се връща отново в България, за да поднови нелегалнитъ групи, но отново билъ заловенъ и осъденъ на смъртъ. Той успѣва да избѣга отъ затвора и следъ 22 дни пать, стига отново в Турция.

Презъ 1953 емигрира за Германия, гдето веднага се включва в емигрантската борба в редоветѣна Б.Н.Ф. На гроба му, другаря му г. Коста Порязовъ е държалъ прочувствена речъ, при стечението на цѣлата национална емиграция.

На 15 VIII 1975 почина в Чикаго мохамеданина, политическия емигрантъ,

ХАКИ ИСМАЙЛЬ ОЗЪ

Роденъ в Струмишко, веднага следъ освобождението на този български край, той постапва в Българската войска, и завършва обучението си съ производство и отличие. Когато родния му край попада отново подъ робство, сега вече комунистическо, той бѣга отъ Титовитъ затвори първо в Гърция, а презъ 1957 емигрира за Чикаго. Тука Хаки веднага се включва, макаръ и турчинъ, в редицитъ на националната българска емиграция, която му бѣше най-близка, както в Родината, така и в чужбина.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ.

СТОКХОЛМЪ, ШВЕЦИЯ.

На 12 IX 1975 въ обширния домъ на Дръ М.Бинчевъ се състоя събрание съ Панахида ва паметъ на всички герои загинали в бой с комунистите въ България, а също и за жертвите на комунистическия кървав режим. Присъствуваха много национални емигранти и тѣхни съмишленици отъ други нации: шведи, хървати, унгарци и др. Между присъствувашите бѣше и баба Цвѣтана Стоянова, 70 годишна, чиито синъ е убитъ отъ комунистите въ България. Старата жена, взима другия си синъ и внучето и храбро преминава границата на свобода на Запада. Тя раздаде жито, просфора и вино за Богъ да прости. Централния Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ изпрати писмо до храбрата българка, съ което я награждава съ Ордена "Борба за Свободата на България", който Орденъ ще бѣде поднесенъ отъ Представителятъ на Б.Н.Ф. - Скандинавскиятъ страни г. Никола Атанасовъ.

На 13 IX 1975 Б.Н.Ф. организира протести манифестация по главните улици на Стокхолмъ и предъ комунистическата Българска легация, начело съ Шведскии Български знамена. Предъ легацията г. Никола Атанасовъ е държалъ високо патриотично слово, заклеймявайки комунистите-убийци. Силно обезпокоени, шпионите отъ легацията сж били готови за отбрана, очаквайки нападение отъ стана на демонстрантите, но българските емигранти респектирайки законите на страната, не сж сринали това змииско гнѣздо за сега и сж продължили демонстрацията по други улици.

ОТАВА, КАНАДА.

На 7 IX 1975 Клона на Б.Н.Ф. "Горяни" организира Тържествена Панахида въ Руската Православна Църква "Св. Богородица", отслужена отъ Архимандридъ Димитрий Северъ, при стечение набългарските национални емигранти и тѣхни другари отъ другите поробени страни.

Следъ Панахидата бѣ сложена Братска Трапеза, на която Председателя на Клона г. Димитъръ Николовъ каза високо патриотично слово противъ комунизма.

РИМЪ, ИТАЛИЯ.

На 14 IX 1975 въ Католишката Църква "Санта Агнеса", клона на Б.Н.Ф. начело съ Председателя г. Енрико делъ Белло организира скромна Панахида въ паметъ на жертвите на комунистическия тероръ въ България. Присъствуваха множество български емигранти и тѣхни приятели отъ братските поробени страни, а също и италианци-приятели на Българския народъ.

Отслужена бѣ също и Заупокойна Молитва за зетя на г. Делъ Белло, починалъ неотдавна въ Римъ. Той бѣ отличенъ нашъ другаръ въ борбата за свобода на България. БОРБА изказва най-сърдечни съчувствия на г. Делъ Белло и неговото семейство за голѣмата и скъпа загуба.

АКРОНЪ, СЪЕДИНИНИТЕ ШАТИ.

На 7 IX 1975 въ Македоно-Българския Храмъ "Св. Илия" Благоговейния отецъ Борисъ Краевъ прочете Възпоменателна Молитва въ паметъ на хилядите българи, загинали въ Стария Край преди 31 години.

Накрая той каза кратко слово за дълга на всеки българинъ въ чужбина, да се бори противъ посегателствата на безвѣрниците да превзематъ Божиите Храмове и ги обрнатъ въ комунистически пропагандни центрове.

НИАГАРА ФАЛСЪ, КАНАДА.

На 7 IX 1975 въ Българската Православна Църква "Св. Иванъ Рилски" благоговейниятъ Отецъ Тома Кабаковъ отслужи, както всяка година, Тържествена Панахида за всички паднали и загинали отъ ржката на безбожния комунизъмъ наши братя и сестри въ поробена България преди 31 години.

Църквата бѣ отлично посетена отъ български емигранти, принудени да напуснатъ своята Родина, за да водятъ борбата за нейното освобождение отъ чужбина.

КАРАКАСЪ, ВЕНЕЦУЕЛА.

Братята г. г. Михайлъ и Владиславъ Нерѣзови всяка година устройватъ Панахиди за загиналите отъ чудовищния атентатъ въ Катедралата "Св. Недѣля", между жертвите и тѣхния баща, преславния Генералъ Стефанъ Нерезовъ, загинали на 16 VI 1923 година. Венецуелската преса дава винаги обширни сведения за тѣзи Панахиди и за пѣкленото дѣло на Софийските комунисти-безбожници.

На 3 VIII 1975 клона на Б.Н.Ф.вЪ Отава,Канада - "ГОРЯНИ" организираха Възпоменателна Панахида въ Руската Православна Църква "Св.Богородица" отслужена отъ отецъ Димитрий Северъ въ паметъ на незабравимия и безсмъртенъ горянинъ

ВАНГЕЛЪ МИТОВЪ АГЛИКИНЪ

На този день, преди 17 години, шепа измѣнници на Родината, гнусни комунисти отъ Петричъ, посегнаха на живота на легендарния войвода. На мѣстността Лопата въ планината Бѣласица, вражески куршумъ покоси живота на знаменития герой, за да стане знаме на поколенията, които ще водятъ години наредъ борба за свобода и правда на днесъ поробения български народъ.

ВАНГЕЛЪ АГЛИКИНЪ бѣше единъ отъ най-виднитѣ организатори на Горянскитѣ чети подъ водачеството на безсмъртния герой на съпротивата въ България, покойния ПОЛКОВНИКЪ ИВАНЪ ГОЛОГАНОВЪ.

Прочувствено слово следъ Панахидата бѣ казано отъ г.М.Сламеникъ, дошелъ нарочно отъ Европа. Горянитѣ отъ Отава стоятъ твърдо на своя постъ и винаги ще следватъ патя на своя великъ другаръ Вангелъ Митовъ Агликинъ.

На 25 III 1975 почина на 60 годишна възраст въ Чикаго дългогодишния членъ на Българския Националенъ Фронтъ

ХРИСТО ВЪЛЕВЪ

Роденъ въ с.Българево, Хасковско. Поради преследванията отъ комуниститѣ миналъ нелегално въ Гърция, а презъ 1955 година емигрира за Чикаго, кдето поема отново борбата противъ поробителитѣ на Родината въ кръга на националната емиграция.

На 3 V 1975 почина въ Чикаго на 25 годишна възраст политическия емигрантъ

ИВАНЪ ДИМОВСКИ

Роденъ въ Петричъ, борецъ противъ комунизма за народни права и свободи.

На 7 V 1975 почина въ Чикаго на 62 години, политическия емигрантъ

ГЕОРГИ МИТОВЪ

Роденъ въ Петричъ. Отявленъ антикомунистъ. Напусналъ Родината презъ 1956 година.

На 1 VIII 1975 почина въ Чикаго на 72 години националния емигрантъ

БОРИСЪ ПЕЛТЕКОВЪ

Напусналъ Родината, за да се бори за нейното освобождение отъ комуниститѣ.

На 4 VIII 1975 почина въ Чикаго на 34 години политическия емигрантъ

ДИМИТЪРЪ САПУНДЖИЕВЪ

Борецъ противъ комунизма както въ България, така и въ чужбина.

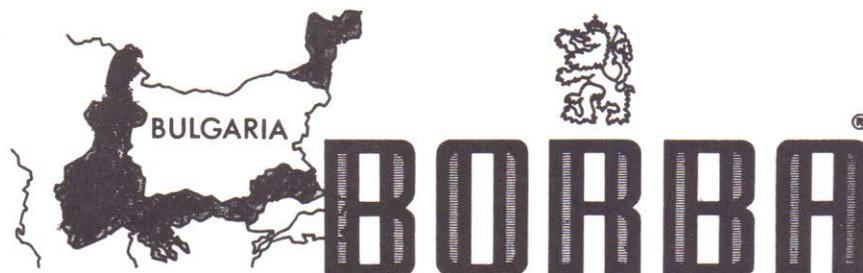
TIME, JULY 21, 1975

Died. Otto Skorzeny, 67, audacious Nazi SS colonel, saboteur and guerrilla fighter during World War II; of bronchial cancer; in Madrid. Skorzeny led the September 1943 glider-borne rescue of Benito Mussolini from the mountain-top hotel where he had been imprisoned by the pro-Allied Badoglio government. The exploit earned him the Iron Cross and der Führer's gratitude, which he re-

Името на германския ПОЛКОВНИКЪ ОТТО СКОРЦЕНИ е тѣсно свързано и съ борбата на българския народъ противъ поробителитѣ на Родината. Къмъ края на втората Свѣтвна война, нѣколко стотинъ българи-доброволци образуваха т.н. "Парашутни ударни групи" заедно съ хиляди антикомунисти отъ съседнитѣ намъ държави. Много отъ българитѣ - бойци оставиха кости по браннитѣ поля за свободата на България.

Като върховенъ командиръ на тѣзи бойни групи бѣ най-храбрия войникъ въ Германската армия презъ войната Полковникъ Отто Скорцени.

БОГЪ ДА ГИ ПРОСТИ.

P.O. Box 1204
Grand Central Station
New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Incorporated in the State of
New York, November 7, 1958

Non Profit Organization
Illinois, 23307, Nov. 16, 1962

Trade Mark Registration,
N. Y., 38R-11031 Nov. 20 1967

PUBLISHED BY THE CENTRAL EXECUTIVE BOARD OF THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

РЕДАКТОРЪТЪ НА "БОРБА" - Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ СЪОБЩАВА:

БОРБА благодари на всички наши сънародници, които се интересуват от списанието, четат го с внимание, разпространяват го между своите братя в изгнание и пращат дописки и статии в духа на нашите национални принципи.

БОРБА излиза вече 24 години наред, като орган на българските национални политически емигранти, разпространява се безплатно по целия свят, гдето има български емигрантски дом. Списанието се редактира, печати и финансира от БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕН ФРОНТ, чрез волни пожертвувания от неговите членове и техните съмишленици и другари в борбата. И понеже не се субсидира от никакви външни фактори, има възможност на пълна самостоятелност и свобода.

БОРБА се печати в няколко хиляди тираж, който тираж се увеличава почти ежегодно, поради многобройните нови български емигранти. Съ това, разбира се, разносът се почти удвоява, и нашите финансови възможности са застрашени да се изчерпат в скоро време.

БОРБА моли всеки, който смята, че списанието е от полза за българщината и подпомага нашия народ за свобода, да подпомогне издаването, дори и с най скромната сума, като я изпрати в тука приложенияя плик до редакцията. Тази година се основа "ФОНДЪ БОРБА", който вече брои няколко хиляди долара, като сумата, която се събере, ще остане в банката до края на 1976 година, когато от лихвите ще може да се финансира издаването на емигрантски издания. Молимъ всеки емигрант да помогне за нарастването на този фонд, който ще бъде само от полза за общото ни народно дѣло!

СЪОБЩЕНИЯ:

Новото лѣвичарско правителство на Караманлис в Гърция е наредило да се връщат всички броеве на БОРБА, които изпращаме до лагера ЛАВРИОНЪ на нашите нов емигранти, които го четяха с радост и влизаха в връзка с нас за помощ. БОРБА моли всеки, който знае сигурен адрес в Гърция, да съобщи в редакцията, за да може на него да се изпраща списанието за разпространяване в лагера.

Новият адрес на г-жа ДОРА ГЪБЕНСКА и списанието "ЛЖЧЪ" е:
Mrs. Dora Gabensky, 2055 N. Rodney Dr. Apt. 210, Los Angeles, Calif. 90027, U. S. A.

ТЪРСЯТЪ СЕ:

КРЪСТЪО НИКОЛОВЪ, студент от Грац, Австрия. Заминал през 1951 за С.А.Щ./А.П./
ИЛИЯ БОРИСОВЪ ИЛИЕВЪ, с. Копиловци, Фердинандско. Избѣгал за Югославия 1960 год., и емигрирал за Ню Йорк или Чикаго. Търси го приятел на баща му в Аржентина.
КИРИЛЪ ДИМИТРОВЪ КАРОВЪ, роден 25 X 1947, хладилен техник, емигрирал през Май 1975 за Швейцария, после за Торонто. Търси го приятел от Монреал /К.К/